

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*În El toată clădirea,
bine încheșată,
crește ca să fie
un Templu sfânt în
Domnul.*

*Și prin El și voi
sunteți zidiți împreună,
ca să fiți un locaș
al lui Dumnezeu,
prin Duhul.*

Efezeni 2,21-22

CE ESTE BISERICA ?

Ecoul sau reacții ?

Străbătând drumurile lungi ale munților, câteodată ne înviorăm și ne amuzăm jucându-ne cu ecoul. Găsisem undeva un perete stâncos și lansam spre el cuvinte monosilabice, arpegii sau câte un capăt de melodie. Tăceam brusc și așteptam ecoul. Neobservat de mine, cineva din grup s-a strecurat până aproape de stâncă.

Deodată, în locul sunetelor repetate, am auzit melodia preluată, și dușă mai departe! Vă puteți imagina surpriza și veselia care au urmat.

Este vesel să-ți auzi ecoul, dar prefer un răspuns, o reacție care cuprinde și ceva din gândurile și sufletul celui alt.

Poate că până acum nu a fost destul de clar, dar aș dori să se știe că această pagină, a doua a *Curierului*, este rezervată pentru scrisorile dv. ca răspuns la articolele publicate. Alături, în caseta editorială, cu litere mici, scrie: „Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferința pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante“.

Aceasta nu este o declarație formală, ci reprezintă o idee fundamentală a concepției editoriale. Redacția și autorii nu se socotesc unicii promotori ai adevărului și nici posesorii adevărilor definitive. Cei ce scriu și editează doresc să supună cu umilință produsul lor judecății iubitoare, dar critice, a cititorilor și nu putem avea nici o idee despre judecata pe care o primesc articolele, dacă nu primim scrisori.

Apelul pe care-l fac să ne scrieți opiniile și reacțiile dv. nu este o formă deghizată de a vă invita să vă jucați de-a ecoul cu

noi. Câteva scrisori de acest fel au sosit, e drept, cuprinzând aprecieri amabile privind revista. Ultima dintre acestea, venită acum câteva zile din îndepărtata Americă, de la un venerabil slujitor al lui Dumnezeu, fr. Ieremia Florea, socotea că revista noastră nu e cu nimic mai pe jos de „surorile“ ei faimoase în engleză, franceză sau germană. N-aș putea spune că, la câțiva ani odată, o asemenea scrisoare nu aduce un simțământ de mulțumire și nu este o încurajare. Dar ecourilor le preferăm reacțiile.

Sunt două feluri de scrisori, din care primesc ceva mai multe, care mă pun puțin în încurcătură.

Unii cititori ni se adresează prezentând aspecte din viața comunității lor care solicită o intervenție pastorală sau administrativă. Adesea aceste măsuri au fost luate, dar corespondentul consideră că nu s-a procedat corect. *Curierul Adventist* nu este un for legal pentru asemenea situații. Aceste scrisori pot fi adresate conferinței din care face parte acea comunitate, în ultimă instanță comitetului uniunii, dar nu *Curierului*.

Dar, dincolo de această „adresă greșită“, spun cu toată simpatia creștinilor nemulțumiți că soluția nu stă într-o scrisoare trimisă mai sus, ci într-un pas făcut mai jos, spre piciorul crucii, spre locul rugăciunii, spre frații înstrăinați.

Primesc de asemenea multe poezii, cu subiecte creștine, cu solii la care sufletul meu, cel mai adesea, zice Amin. Dar, fără să pot fi un judecător asupra poeziei, nu sunt convins că acel mesaj trebuia neapărat să îmbrace haină poetică. De aceea, de

regulă, în *Curier* nu mai publicăm poezii. Aș dori să încurajez pe cei care scriu poezii să scrie mai degrabă articole, de exemplu experiențele personale care stau în spatele unor poezii. Aș vrea să avem un *Curier* care să convingă că, în spatele articolelor, sunt oameni adevărați, ființe vii care trăiesc, se roagă, se luptă și ... scriu.

Dar ceea ce aștept sunt scrisori de reacție la articolele publicate. Nu-mi pot imagina, de exemplu, că seria de șase declarații de poziție ale Comisiei pentru nutriție a Conferinței Generale a putut să treacă neobservată! În ceea ce privește stitul de viață vegetarian (*februarie 1994*) am citit: „Dieta lacto-ovo-vegetariană, pe care o recomandăm, cuprinde folosirea din belșug a fructelor, a zarzavaturilor, a cerealelor și a pâinii integrale, a leguminoaselor, a nucilor, ca și a laptelui degresat și a produselor din lapte degresat. O asemenea dietă corespunde principiilor noastre privind sănătatea“.

Nu este nimic de spus? Medicii adventiști au ceva de adăugat, o informație de ultimă oră, o observație personală, care confirmă această poziție? Sau poate, bazați tot pe experiență, un apel la echilibru?

Sau, în mai, am citit: „Copiii trebuie să evite orice produs care conține cofeină“. Nu spunem nimic și le cumpărăm mai departe Coca-Cola ?

În trei numere succesive a fost rezumat raportul Comisiei pentru tineret a Conferinței Generale. S-au atins multe zone dureroase, s-au pus întrebări, s-au lansat apeluri. Nu este nimic de spus?

Din partea laicilor, am publicat opiniile fratelui Sorin Săndulache despre intelect și

(continuare în pagina 21)

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Isus în imagini
- 19 Dialog
- 20 Școala misionară
de voluntari
- 21 Participarea la
orele de religie
- 22 Sănătatea ca mi-
siune

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 5 SERIAL
Anul 1844
Dumitru Popa
- 6 Ce este biserica ?
Andrew G Mustard
- 9 Când avem de a face cu
păcătoși
Robert Folkenberg
- 10 De ce o sesiune a Conferinței
Generale ?
William Johnsson
- 14 REPORTAJ
Capernaum și Nazaret
Hrant Artinian
- 18 MĂRTURIE
REACH își extinde activita-
tea în România

În numărul viitor:
Prelegerile pentru săptămâna de
rugăciune 1994

DUMNEZEU ZIDEȘTE FAMILII

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articolele care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Cuvântul Evangheliei**.
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.8

1844 1994

5 Omul providenței

6 Ce este biserica ?

22 Propunere de căsătorie

"Să nu fie nici o dezbinare în trup"

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.“ (Coloseni 1, 18).

„Din El tot trupul, bine încheat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.“ (Efeseni 4, 16).

Sfântul apostol Pavel compară biserica cu trupul omenesc. Funcționarea corpului uman este o ilustrație pentru modul organizat în care trebuie să lucreze biserica.

Fie că este vorba de o biserică locală sau de o biserică universală, ea trebuie să se caracterizeze prin ordine și sistem în toate acțiunile ei.

Trupul are un singur cap care coordonează și controlează funcțiile tuturor organelor. Un cap sănătos cu un creier în bună funcționare va dirija toate mișcărilor, toate mecanismele atât de complicate și va da precizie întregului trup. Nu vor exista incompatibilitate sau contradicții între direcție și execuție. Totul va tinde către un echilibru și o împlinire.

Acesta este normalul. Dar în condițiile degenerării apare anormalul: un trup cu două capete. Această ființă nu poate supraviețui. Trupul bicefal este o anomalie, ca și o biserică bicefală. De fapt, în Biblie, o ființă bicefală este o fiară. Între miel

și fiară sunt deosebiri fundamentale de caracter și funcționalitate.

Un trup dereglat produce acțiuni confuze. Cunoșc un experiment demonstrativ cu un vițel introdus în cușca unui șarpe boa. Când șarpele boa își fixează privirea în ochii vițelului, se produce o dereglare gravă: picioarele din spate împing vițelul către șarpe, în timp ce picioarele din față se opun.

Nu credeți că, atunci când șarpele cel vechi prinde în privirea lui unele membre ale trupului lui Hristos, începe să se producă tulburarea în biserică?

În corpul omenesc pot apărea tensiuni, febră, tulburări interioare, de digestie, de circulație, de asimilare, de ritm, etc.

În general acestea sunt rodui pătrunderii unor elemente din afara organismului. Nu credeți că tulburările și tensiunile din trupul lui Hristos sunt rezultatul pătrunderii în biserică a unor spirite străine?

Un trup sănătos are puterea să lupte pentru eliminarea oricărui intrus și să restabilească echilibrul și buna funcționare. Un trup deja slăbit are nevoie de întăritoare pentru a face față invaziei; altfel, celulele de apărare vor fi învinse, iar organismul se prăbușește.

„Pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele lui.“ (1 Cor. 12, 25.27).

Membrii bisericii, care s-au hrănit continuu cu hrana proaspătă și bogată a Cuvântului lui Dumnezeu și au folosit cu grijă mijloacele de creștere în har, vor fi totdeauna în stare să reziste oricăror atacuri dinăuntrul și din afara bisericii, ba mai mult, să iasă întăriți din orice încercare. Aceia care însă n-au fost preocupați de consolidarea și înrădăcinarea în Cuvânt sau au neglijat ocaziile și mijloacele pentru creștere sunt oricând în primejdia de a suferi... un atac de inimă, un atac cerebral, o anchiloză, orbire, amețeală sau alte asemenea boli spirituale.

Pe măsură ce înaintăm în timp, atacurile, mai subtile sau mai perfide, se vor înmulți și vor lovi fără cruțare pe cei aleși. Învățăturile rătăcite sau foarte apropiate de adevăr se vor strecura în biserică și vor bate la ușa oricui.

Numai dacă Îl lăsăm pe Isus să rămână Capul trupului, al bisericii, dăm ascultare deplină Cuvântului Său și luăm seama la avertizările Sale, lăsând „ca în toate lucrurile să aibă întâietate“, ne putem bizui pe El pentru susținere și ajutor.

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Bisericii Adventiste
de ziua a șaptea din România

1844
1994

Omul Providenței

Pentru aducerea la îndeplinire a lucrării Sale, Dumnezeu a folosit totdeauna bărbați și femei plini de un curaj sfânt și consacrați fără rezerve cauzei Sale.

Joshua Vaughan Himes (1805-1895) a avut un asemenea caracter. Despre el, ca și despre toți marii bărbați ai lui Dumnezeu, se poate spune că a fost omul Providenței, un conducător înăscut, versat în multe probleme, considerat - și pe bună dreptate - sufletul organizatoric al mișcării advente milerite.

Când, în 1839, a ținut o serie de conferințe despre a doua venire a Domnului Hristos, la Boston, William Miller a răspuns invitației și a locuit în familia lui Himes, având astfel ocazia să vorbească mult împreună. La un moment dat, Himes îl întreabă pe Miller:

„De ce n-ați vorbit până acum în marile noastre orașe?“ „Pentru că nimeni nu m-a invitat,“ a fost răspunsul lui Miller.

„Bine,“ i-a spus Himes, „sunteți gata să mergeți cu mine acolo unde ni se vor deschide ușile?“

„Da, sunt gata să merg oriunde și să lucrez după măsura posibilităților mele până la sfârșit.“

Așa au început marile campanii evangelistice ale mișcării advente milerite.

În timp ce William Miller ținea cea de-a doua serie de conferințe în Boston, acesta i-a vorbit lui Himes despre nevoia unei reviste pentru sprijinirea soliei. Ideea corespundea și cu convingerile sale, așa că Himes s-a oferit să dea viață unei asemenea reviste. Într-o săptămână, singur, fără un capital și fără să fie ajutat de cineva, scoate - la 28 februarie 1840 - primul număr al revistei „Semnele Timpului,“ ce-și va continua apariția.

Dumitru Popa

Tot pe linia publicistică, Himes revizuieste prelegerile lui Miller și le publică într-un tiraj de 5000 de exemplare, foarte mult pentru timpurile acelea, scoțând trei ediții succesive.

În toamna anului 1842, Himes pregătește o mare campanie de evangelizare în New York. În scopul acesta, pe toată durata campaniei, publică un ziar, „Strigătul de la miezul nopții,“ într-un tiraj de zeci de mii de exemplare ce au fost vândute sau date gratuit pe străzile marii metropole. Metoda aceasta a fost folosită cu succes în toate marile campanii evangelistice ale lui Miller.

Printre marile contribuții ale lui Himes la lucrarea mișcării advente milerite, pe lângă lucrarea de publicații, el a introdus marile adunări de tabără (în corturi), care s-au extins apoi foarte mult. Prima adunare în tabără s-a ținut la Boston, în mai 1842. În anul 1843, s-au ținut patruzeci de astfel de adunări, iar în 1844, în prima parte a anului, cincizeci și patru. Se consideră că, în cele 125 de adunări în tabără, ținute de mișcarea adventă milerită, au participat între 500.000 și 1.000.000 de oameni.

Joshua Himes a fost personalitatea principală a mișcării, de un dinamism și o energie proverbială, un predicator de succes și un publicist de seamă. Deși Miller era conducătorul recunoscut al mișcării, el l-a delegat pe Himes cu această responsabilitate, având o deplină încredere în el.

Himes a fost un conducător și un organizator agresiv și într-o continuă activitate. Despre el se

spune că a călătorit peste 33.000 km și a condus peste 5.000 de adunări și o serie remarcabilă de camp-meeting-uri.

Revista „A doua venire a lui Hristos“, publicată de Charles Fitch era încurajată și susținută financiar de Himes. Revista „Vocea lui Ilie“, publicată în Canada, la Montreal, era susținută - prin efortul lui Himes - de o serie de persoane din America. La 2 septembrie 1843, Himes raporta că 12.000 de exemplare din „Vocea lui Ilie“ fuseseră răspândite în ultimele luni în Canada, Anglia, Scoția și Irlanda.

În vara anului 1843, Himes publică „Strigătul de la miezul nopții“, care va continua să apară și după marea dezamăgire, sub titlul „Straja dimineții“, lucrare scoasă tot de el.

După marea dezamăgire, asemenea unui general care-și adună rândurile sfărâmate după înfrângere, Himes începe publicarea revistei „Advent Herald“ și „Straja dimineții“. Una dintre primele lui acțiuni a fost aceea de a strânge fonduri pentru ajutorarea celor ce-și lichidaseră tot ceea ce aveau înainte de 22 octombrie 1844, iar acum aveau în față o iarnă grea. Himes îi sfătuiește pe toți să se pregătească pentru iarnă. Călătorește mult pentru strângerea de fonduri și îndeamnă pe credincioșii care mai aveau bani să-i ajute pe cei care nu mai aveau, ca aceștia să nu ajungă o povară publică și să se aducă astfel rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. Împreună cu Miller, organizează conferința de la Albany (aprilie 1845), o încercare de a menține armonia, unitatea și ortodoxia printre cei care mai aveau încă la credința adventă originară.

(continuare în pag. 8)

Ce este biserica?

Răspunsul pe care-l dai poate să-ți schimbe viața.

"De ce există biserica?" Această întrebare, pe care am zărit-o de curând pe avizierul unei biserici, mi-a atras atenția datorită dublului său sens. În funcție de intonație, întrebarea exprimă mirarea și scepticismul multor oameni în privința esenței și scopului bisericii. Uneori chiar și creștinii sunt nedumeriți de ce există biserica. Altfel înțelegea, întrebarea arată un interes adevărat pentru misiunea bisericii pe pământ. Sunt două aspecte distincte de care trebuie să ținem seama: 1. Ce este biserica? 2. Care este misiunea ei?

Din răspunsul la aceste întrebări, vom afla că ele sunt inseparabile. Răspunzând la una, veți răspunde și la cealaltă.

Oameni, nu locuri

Când auziți cuvântul "biserică", la ce vă gândiți imediat? Vă imaginați o clădire, cu turle și vi-

---

O structură din cărămidă sau piatră nu înseamnă biserica, așa cum noi nu suntem hainele pe care le purtăm. Biserica înseamnă întotdeauna oameni. Biserica se referă la cei care se închină, nu la locul unde se închină.

Andrew G. Mustard

tralii? Vă gândiți la un sediu nou și strălucitor de conferință, uniune sau Conferință Generală?

Eu sper că răspunsul dvs. este „nici una” din cele de mai sus. Deoarece o structură din cărămidă sau piatră nu înseamnă biserica, așa cum noi nu suntem hainele pe care le purtăm. Biserica înseamnă întotdeauna oameni. Adică biserica se referă la cei care se închină, nu la locul unde se închină.

Dar biserica este mai mult decât o adunare de oameni pe care îi animă interese comune, credințe și valori. Un club privat de golf sau un club exclusiv din Londra, constituie un fel de adunare. Dar nu hotărâri sau o activitate umană au făcut ca biserica să ființeze, ci acțiunea harului lui Dumnezeu, care a chemat-o să existe.

Cuvintele folosite în diferite limbi pentru „biserică” ne arată că aceasta nu este doar o instituție omenească. Cuvântul englezesc "church", ca și cuvântul scoțian „kirk” și cel german „Kirche”, vine de la cuvântul grecesc „kurike”, care înseamnă „aparținând lui Dumnezeu”. În alte limbi europene (cum ar fi în franceză „eglise”, în italiană „chiesa” și în spaniolă „iglesia”), termenul vine de la alt cuvânt grecesc, „ekklesia”, care se referă la cei care au fost chemați laolaltă de un mesager. Ambele cuvinte accentuează acțiunea divină pentru chemarea bisericii la existență. Aceasta a fost întotdeauna calea lui Dumnezeu de a

statornici relații cu umanitatea păcătoasă.

Istorisirea chemării lui Avraam este un exemplu perfect în acest sens. Când îl întâlnim prima dată pe Avraam, el este doar unul din descendenții lui Sem care trăia în cetatea Ur din Caldeea. El nu se deosebea cu nimic de alții care trăiau în aceste locuri. Familia lui chiar se închina la alți dumnezei” (Iosua 24, 2), ca și vecinii lui.

Dar imaginea se schimbă considerabil în Geneza 12. Dumnezeu îi spune lui Avraam: „Ieși din țara ta ... și mergi în țara pe care ți-o voi arăta Eu. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; ...toți oamenii de pe pământ vor fi binecuvântați prin tine” (vers. 1-3).

Niciun cuvânt nu sugerează că Avraam ar fi făcut ceva prin care să merite această chemare. Nu era o chemare la privilegiu, ci doar un mod simplu ca prin Avraam, Dumnezeu să binecuvânteze întreaga lume. Biserica lui Dumnezeu de astăzi a luat ființă în același fel, după cum Petru a spus: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” 1 Petru 2,9.

Biserica se ridică

De-a lungul Vechiului Testament, Dumnezeu a avut un popor ales, a cărui misiune, deși rareori s-a realizat, urma să-L prezinte pe El în lume. În Noul Testament

acea misiune este încredințată unei „rămășițe aleasă prin har“ (Rom. 11, 5), un Israel spiritual, biserica. Deși poporul lui Dumnezeu apare de-a lungul istoriei mântuirii de la Geneza la Apocalipsa, biserica este un fenomen al Noului Testament.

Isus, în timpul vieții Lui pe pământ, a făcut pregătiri pentru întemeierea bisericii, prin chemarea ucenicilor să devină „pescari de oameni“ (Matei 4, 18-20). El i-a trimis să scoată durerile rele, să vindece și să predice că Împărăția cerurilor este aproape (cap. 10, 1-4). Cu altă ocazie, Isus a trimis 70 din ucenicii Săi cu aceeași misiune (Luca 10, 1). Ei și-au îndeplinit sarcina cu rezultate diferite, unii raportând: „Chiar și demonii ni s-au supus în Numele Tău“ (vers. 17), în timp ce, cu altă ocazie, prin lipsă de credință, unii n-au fost în stare să înfrângă forțele răului (Matei 17, 14-20). Deși ucenicii fuseseră martori la viața și lucrarea lui Hristos pentru mai bine de trei ani, ei s-au clătinat la judecata Lui. Dar Cincizecimea a fost o schimbare totală. Când ei se rugau, Duhul Sfânt a venit peste ei și aceiași ucenici timizi și rușinați au devenit neînfricați.

Ce se întâmplase între timp? În primul rând ei Îl întâlniseră pe Hristos care Se înălțase. Ei nu mai vesteau o Împărăție care s-a apropiat, dar a cărei realitate ei nu o înțelegeau. Acum știau ce au crezut. Dar mai important era că ei știau în *Cine* au crezut. Această cunoaștere a Mântuitorului care a murit, a înviat, și trăiește veșnic este ceea ce a adus la existență biserica.

Un factor de împăcare

2 Corinteni 5, 11-20 ne ajută să vedem importanța învierii pentru viața bisericii. Nouă, bisericii, spune Pavel, ni s-a atribuit slujba reconcilierii. Deoarece suntem convingși că pentru noi toți a murit Hristos și a înviat, totul s-a schimbat „căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă.

Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ (vers. 17). Este o cinste pentru biserica lui Dumnezeu să continue astăzi lucrarea lui Hristos. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele lor“ (vers. 19).

Aceeași misiune continuă să fie motivul fundamental pentru existența bisericii. Noi nu mai privim pe alții „în felul lumii“ (vers. 16). Altfel spus, noi nu (ar trebui să) judecăm pe oameni după aparență. Nici nu (ar trebui să) facem discriminare din cauza situației

---

O lecție fundamentală care trebuie învățată este că darurile Duhului Sfânt sunt pentru întreaga biserică, nu pentru o parte din aceasta sau doar pentru pastori.

---

sociale, rasei sau sexului. Fiecare om trebuie privit ca fiind demn de cea mai bună iubire și grijă a noastră. În fond, Hristos a murit pentru noi toți.

Cu greu există termeni mai potrivii pentru a înfățișa rolul creștinului decât acela de „agent al împăcării“. O astfel de persoană - cineva care aduce pe oameni laolaltă, rezolvă conflictele și acționează ca un mediator între cei înstrăinați - este de neprețuit în orice societate. Așa cum furtuna a încetat de îndată ce Isus a intrat în barcă (Mat. 14,32), tot astfel trebuie să fie simțită influența bisericii în societatea locală, la nivel național și chiar la nivel mondial. Noi neglijăm una din obligațiile noastre majore dacă suntem inexistenți în mijlocul oamenilor, lipsim din locuri sau situații care au nevoie de ajutorul nostru pentru reconciliere. Această slujire se află

la baza soliei lui Ilie, ultimul avertisment dat lumii de către biserică, în ultimele zile. „El va întoarce inimile părinților către copii și inimile copiilor către părinți“ (Mal. 4, 6). Există oare o descriere mai bună a împăcării decât acesta?

Când ucenicii s-au adunat în ziua Cincizecimii, ei erau „toți împreună într-un singur loc“ (Fapte 2,1). Ellen White spune că, „lăsând deoparte toate deosebirile, ei s-au unit în frăție creștinească... Ei erau copleșiți de povara salvării sufletelor“ (Istoria Faptelor Apostolilor, pag. 37). Erau uniți, căci întâlniseră pe Mântuitorul înălțat și aveau un mesaj. Dar le lipsea tocmai un element comun, esențial, Duhul Sfânt. Duhul este cel care dă viață bisericii. Apostolii cunoscuseră puterea Duhului Sfânt în numeroase ocazii și Isus le promisese înainte de a pleca că prezența Mângâietorului va fi cu biserica Lui pentru totdeauna (Ioan 14, 16).

Duhul suveran

Dar Duhul Sfânt este suveran. El poate să ne stăpânească, dar noi nu putem pune stăpânire pe Duhul Sfânt. Duhul a ales să vină și să sălășuiască în mijlocul apostolilor în ziua Cincizecimii, pentru că acesta era timpul și locul potrivit în conformitate cu voința divină. Nu există strădanii omești sau programe din biserică care să poată constrânge Duhul Sfânt, iar astfel de programe să poată îndeplini ceva de valoare permanentă fără Duhul Sfânt. El acordă darurile harului lui Dumnezeu pentru a înzestra biserica în vederea misiunii ei și a servirii. În patru locuri din scrisorile sale, Pavel oferă liste cu diferite daruri ale Duhului Sfânt și explică scopul lor. Dacă există cât de cât vreo prioritate în toate aceste însușiri, s-ar putea spune că darurile privitoare la propovăduirea Evangheliei sunt menționate întâi, în al doilea rând darurile pentru slujire și darurile speciale în al treilea rând. Dar întotdeauna aceste da-

ruri dau posibilitate să se asigure o anume funcționare a bisericii, mai degrabă decât a-i conferi autoritatea de a îndeplini un anumit serviciu divin.

O lecție fundamentală care trebuie învățată din aceste liste este că darurile Duhului Sfânt sunt pentru întreaga biserică, nu pentru o parte din aceasta sau doar pentru pastori. Probabil că în Efeseni 4, 8-12 se dezvoltă aceasta în modul cel mai clar. Există un singur trup și un singur Duh, spune Pavel (vers. 4) și pentru fiecare membru al acestui trup, Hristos a repartizat daruri - apostoli, profeți, evangheliști și învățători-pastori pentru a pregăti poporul lui Dumnezeu pentru fapte ale slujirii. Dacă biserica trebuie să-și îndeplinească misiunea sa, este absolut necesar ca acest concept să fie înțeles și aplicat în viață. Dacă l-ați acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal și ați fost botezați în numele Lui și în trupul Său (biserică), atunci sunteți niște slujitori. Nu se discută dacă un creștin este sau nu un slujitor, ci pentru ce fel de slujire a fost chemat. Acei care slujesc în funcția de pastori evangheliști trebuie să recunoască faptul că slujirea lor este cel mai bine reprezentată ca o slujbă de formare. Prin binecuvântarea Duhului Sfânt, misiunea lor este să deschidă vaste posibilități pentru întreaga biserică, desăvârșită în Hristos și înzestrată pentru slujire prin darurile Duhului.

Suntem cu toții necesari

Ori de câte ori Pavel scrie despre darurile spirituale, el o face în contextul bisericii ca trup al lui Hristos. Aceasta este poate cea mai impresionantă metaforă folosită pentru a descrie biserică. Faptul că Pavel a găsit necesar să folosească un limbaj metaforic pentru a descrie biserică ne arată că nici unele din conceptele sau cuvintele omenești nu erau suficiente pentru a cuprinde realitatea divino-umană a bisericii.

Desigur, există lecții spirituale care trebuie extrase din studiul celor scrise de Pavel despre biserică ca trup al lui Hristos.

În Romani 12, 4-8 învățătura primordială este *unitatea* în diversitate. Dumnezeu a repartizat pentru membrii bisericii o diversitate de daruri. Fiecare dar și fiecare membru este vital pentru buna funcționare a întregului trup. Un trup căruia îi lipsește una din părțile lui este considerat handicapat. Este esențial să ne îngrijim unul pe celălalt pentru că „suntem mădulari unii altora“ (vers. 5).

Aceasta ne aduce la cel de-al doilea adevăr exprimat de Pavel: *interdependența*. Un braț sau picior nu poate trăi când este tăiat din trup și, tot astfel, creștinul nu este capabil să supraviețuiască într-o izolare voită față de credincioși. În 1 Corinteni 12, Pavel face aceleași două remarci ca mai sus, dar adaugă a treia învățătură, egalitatea. Nu trebuie să ne privim pe noi înșine ca fiind superiori altora, nici darurile personale ca fiind mai importante decât altele. „Dumnezeu a pus mădularile în trup, pe fiecare“ (vers. 18).

Mai mult decât atât, Pavel spune în Efeseni 4 că, dacă un corp primește hrană, este obligatoriu să crească. Astfel că fiecare comunitate bine întreținută prin Cuvântul viu va crește în maturitate, atingând „înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (vers. 13). Și nu trebuie să existe ierarhie în biserică lui Hristos. Hristos este Capul și noi toți, uniți în Hristos, suntem membri împreună cu El.

Calitatea de a fi membru al bisericii înseamnă mult mai mult decât a-ți avea înscris numele în registrele bisericii. Suntem toți părți vitale componente ale marelui plan de mântuire al lui Dumnezeu. Petru scria că noi am fost chemați împreună din această lume „ca să vestiți puterile minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric, la lumina lui minunată“ (1 Petru 2, 9).

De ce există biserica? Ea există pentru a duce mai departe lucrarea Capului Său, Isus Hristos. Așa cum El a venit să trăiască o viață de servire și de dezvoltare a dragostei lui Dumnezeu pentru neamul omenesc, tot așa și biserica trebuie să poarte mărturia vieții Lui, a morții și învierii Sale.

Prin biserica Sa, plină de Duhul Sfânt, Hristos trebuie să rămână intrupat în lume.

Andrew G. Mustard este director pentru studii post-universitare la Newbold College, Anglia. Articol preluat din Adventist Review, 5 august 1993. În românește de Ioana Nedelcu

(urmăre din pag. 5)

Deși, mai târziu, nu se alătură bisericii adventiste de ziua a șaptea, a trăit totuși în mijlocul ei. La vârsta de 90 de ani, deși suferind, este invitat să participe la adunările de tabără și vorbește în fața unei imense mulțimi cu focul și vigoarea de altă dată.

Moare la 27 iulie 1895. Uriah Smith spunea în necrologul publicat cu această ocazie: „În întreaga mișcare adventă milerită, el a fost conducătorul și unealta omenească cea mai agresivă, însușind lucrarea de publicații, de predicare și de organizare a diferitelor activități. Miller a recunoscut marile lui servicii și adventiștii de ziua a șaptea l-au respectat totdeauna și l-au onorat pentru partea lui nobilă pe care a avut-o în cadrul acelei mari redeșteptări profetice și religioase.“

„Poate“, avea să scrie mai târziu L.E. Froom, „că nu este prea mult dacă spun despre el că nu a fost egalat de nimeni în analele istoriei bisericii în America, iar... după câte știu, nici în altă parte a lumii“ (*Prophetic Faith of Our Fathers, vol. IV, pag. 550*).

Cu astfel de caractere a început lucrarea vestirii revenirii pe curând a Domnului Hristos și numai cu astfel de bărbați și femei, cu o consacrare fără rezerve, se va încheia această lucrare spre slava veșnică a Celui Atotputernic.

Când avem de a face cu păcătoși

Păstorul era supărat.

Săptămâni și luni în șir el trudează fără încetare cu turma lui de oi. Acum cunoaște fiecare oaie, după semnul ei ca și după firea ei. Fiecăreia îi dăduse un nume. Oile îl știau și răspundeau la glasul său. Totul era bine, gândea păstorul. Turma sa ascultătoare avea să fie în siguranță, iar munca lui avea să fie de acum o plăcere.

Dar apoi s-a întâmplat ceva groaznic. O oaie din turmă era lipsă. Cum se putea așa ceva, după atâta instruire neobosită făcută de păstor?!

Păstorul s-a dus la ușa staulului și a strigat după oaia pierdută. A strigat din nou și din nou. Dar oaia nu a venit. Și păstorul era din ce în ce mai furios. Și-a apucat toiagul și a ieșit în noapte, alergând.

În timp ce căuta, o striga. Iar și iar. Pe măsură ce căutarea se lungea ore în șir, păstorul își pierdea tot mai mult răbdarea. În cele din urmă, spre zori, păstorul infuriat a găsit oaia sub un tufiș, adormită!

"Am să te învăț eu minte!" a urlat păstorul. A ridicat toiagul și a început să o bată. Și a bătut-o până ce oaia n-a mai mișcat.

Nu, nuuu! Îmi strigați. Nu așa s-a întâmplat! Poate asta este altă poveste, ai luat-o din ziar sau dintr-un film, dar adevărata povestire - cea din Biblie - este altfel.

Da, este adevărat că păstorul cel bun are grijă de oi și le învață. El conduce turma, care are încredere în el. Între metodele păstorului nu se află frica sau violența. Din contră, Ioan 10,11 ne spune că "păstorul cel bun își dă viața pentru oi". Luca 15,6 spune că atunci când păstorul cel bun găsește o oaie pierdută, „o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și pe vecinii săi, și le zice: "Bucurați-vă împreună cu mine."

Bunul Păstor, fără îndoială, este Domnul. Iar oile pierdute sunt păcătoșii.

Robert Folkenberg

Dar noi, ca ucenici ai Bunului Păstor, cum reacționăm față de păcat și păcătoși? Este ușor pentru noi să ajungem supărați, criticoși și indignați - pentru păcatele altora. Noi pierdem din vedere că păcatul nostru, nu doar al celorlalți membri, este cel care a provocat durerea și suferința care ne înconjoară. Este în firea noastră ca felul în care reacționăm față de păcat să fie influențat de propriul nostru păcat. Adesea noi adoptăm una dintre extreme. Ori mușamalizăm gravitatea unui anumit păcat și îndemnăm biserica să ierte și să uite, așa încât păcătosul să poată ocoli consecințele păcatului, ori ne aruncăm în cealaltă extremă și denunțăm cât putem de tare atât pe păcătos, cât și biserica - pentru că nu l-a tratat cum trebuie.

Ambele reacții uită de principiul exprimat în Galateni 6,1: "Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fi ispitit și tu."

Să reținem ideile principale ale lui Pavel:

- De cei păcătoși trebuie să se ocupe cei care sunt "duhovnicești", spirituali, plini de spiritul de milă al lui Ius.

- Tratarea păcătoșilor trebuie să ducă la ridicarea lor, la refacere. Ea trebuie să fie o activitate de salvare și restaurare, suntem conștienți că păcatul are unele consecințe inevitabile. Chiar dacă fumatul poate produce cancer, iar consumarea băuturilor alcoolice poate duce la ciroză hepatică, niciunul dintre aceste obiceiuri ruinate nu ne îndreptățește să ne purtăm cu cineva într-o manieră aspră, lipsită de bunătate și de puterea refacerii.

- Tratarea păcătoșilor trebuie să fie făcută cu atâta bunățate încât

să nu pierdem din vedere obiectivul final - viață veșnică pentru păcătoși.

- Trebuie să ne amintim că noi toți suntem păcătoși. Prea adesea, cei care sunt cei mai înclinați să critice sunt în pericolul să cadă chiar în păcatul pe care îl condamnă cu atâta îndârjire, ca și în păcatul și mai urât al criticii și judecării semenilor.

Spiritul Domnului Hristos trebuie să conducă felul în care ne purtăm când avem de-a face cu păcătoși. Ellen White ne spune:

"Oamenii urăsc pe păcătos, în timp ce iubesc păcatul. Domnul Hristos urăște păcatul, dar iubeste pe păcătos. Acesta va fi spiritul tuturor celor care Îl urmează. Iubirea creștină este înecatată să condamne, gata să observe părerea de rău, să ierte, să încurajeze, să așeze picioarele celor rătăciți pe calea sfințeniei și să-i ajute să rămână pe ea." (*Hristos, Lumina lumii*, pag 431)

Iubirea creștină acționează în acest fel pentru că așa a făcut și Domnul nostru.

"Lanțul care a fost coborât de la tronul lui Dumnezeu este destul de lung ca să ajungă în cele mai mari adâncimi. Domnul Hristos este în stare să ridice pe cel mai păcătos din groapa stricăciunii, și să-l așeze acolo unde va putea fi recunoscut ca un copil al lui Dumnezeu, moștenitor cu Hristos al unei moșteniri veșnice." (*Testimonies*, vol. 7, pag 229)

Urâți voi păcatul, iubind, totuși, pe păcătoși? Sunteți voi înceți să condamnați, grabnici să observați pocăința, gata să iertați și să încurajați?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

Articol preluat din Adventist Review, 7 iulie 1994.

De ce o sesiune a Conferinței Generale?

Peste mai puțin de un an, cu voia Domnului, adventiștii de ziua a șaptea vor sosi la Utrecht, în Olanda. Ei vor veni din toate părțile lumii - de la Tucson și Timbuktu, de la Riga și Rio de Janeiro. Uriașul centru de conferințe Jaarbeurs își va deschide porțile pentru cei aproximativ 2500 de delegați, la care se va adăuga o prezență zilnică de 8000-10000 de vizitatori, urcând probabil până spre 30000 în fiecare dintre cele două Sabate.

A cincizeci și șasea sesiune a Conferinței Generale. Distinct adventistă. Fără egal între adunările bisericesti - nici o altă denominațiune nu organizează sesiuni atât de masive, creative și costisitoare.

Cât de departe am ajuns, cât de mult am crescut, în 132 de ani! Prima sesiune a Conferinței Generale s-a deschis la Battle Creek, Michigan, la 20 mai 1863. Douăzeci de delegați reprezentau șase dintre statele americane - New York, Ohio, Wisconsin, Iowa, Minnesota. Adunarea s-a desfășurat în a doua biserică adventistă ridicată la Battle Creek. Construită în 1857, ea măsoară 14 m pe 9 m și costase 881 de dolari. Sala avea intrări separate pentru bărbați și pentru femei.

Sesiunile Conferinței Generale au ajuns atât de mari încât nu sunt decât puține locuri în lume care le pot găzdui. Nevoile noastre speciale pentru spații de cazare, o sală mare de convenții, săli de conferințe și facilități de transport elimină cele mai multe centre de conferințe. Planurile și rezervările se fac de aceea cu cel puțin zece ani înainte.

Au devenit sesiunile Conferinței Generale prea mari? Este timpul să le reducem? Nu. Sesiunile Conferinței Generale oferă o ocazie extraordinară, de neuitat, pentru partășie și încurajare în vederea creșterii bisericii, pentru interacțiuni dincolo de granițele rasia-

William Johnsson

le, etnice și culturale. Ele constituie un microcosmos, o pregustare a acelei grandioase sesiuni din ceruri: "După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!'" (Apoc. 7,9,10).

Prima sesiune

Prima sesiune, în 1863, a fost un succes. Delegații au organizat Conferința Generală, au adoptat un statut, au ales pe primii administratori ai bisericii: John Byington, președinte; Uriah Smith, secretar și E.S. Walker, trezorer.

Și cea de-a cincizeci și șasea sesiune se va ocupa de aceste chestiuni. Ea va alege pe administratorii Conferinței Generale și pe directorii departamentelor, ca și pe administratorii celor unsprezece diviziuni ale Conferinței Generale care compun biserica mondială. Se vor lua în discuție modificări în statut și în *Manualul bisericii*, se vor audia rapoarte privind înaintarea Evangheliei pe toată fața pământului.

Punctele de pe agenda acestei sesiuni, asemenea celor de pe agenda celorlalte, sunt de natură să influențeze viața fiecărui membru al bisericii, indiferent unde ar locui. Aceste sesiuni se ocupă numai de chestiuni de maximă importanță, cum ar fi punctele fundamentale de credință și organizarea mondială a bisericii. În lunile următoare, cititorii vor fi informați cu privire la agenda sesiunii.

Acesta este motivul pentru care sesiunile Conferinței Generale au ajuns la o participare așa de numeroasă: ele oglindesc uimitoarea răspândire a soliei celor trei îngeri între toate popoarele lumii. Deoarece aceste sesiuni ne afectează pe toți, este necesar ca reprezentarea să fie adecvată, cu delegați din cele peste 190 de țări în care biserica este prezentă - bărbați ca și femei, tineri ca și în vârstă, laici ca și angajați ai bisericii.

Este adevărat că, la peste 2000 de delegați, o sesiune a Conferinței Generale este complicată și costisitoare. Dar care este alternativa?

- Vom selecta delegații numai din rândul pastorilor, ca la conciliile Vaticanului? Aceasta ar ruina convingerile noastre privind preoția tuturor credincioșilor.

- Vom reduce drastic numărul delegaților? Aceasta ar elimina zone ale bisericii mondiale în care avem numai puțini membri.

- Vom organiza sesiunile numai în America de nord, unde cheltuielile pot fi mai mici? Aceasta ar ignora faptul că astăzi numai o zecime dintre adventiști se află în Diviziunea nord-americană.

Nu, cu toate dificultățile de organizare, sesiunile Conferinței Generale sunt necesare. Nici o altă biserică nu organizează ceva de felul acesta pentru că nici o altă biserică nu este ca a noastră. Noi suntem o biserică *mondială* - un corp, nu o alianță sau o asociație de biserică națională.

Unitatea este prețioasă - dar fragilă. Pe cei care pun în discuție costurile, aș dori să-i întreb, cât costă unitatea?

Dar, desigur, a cincizeci și șasea sesiune va însemna mult mai mult decât chestiuni administrative. Mii de adventiști se vor aduna la Utrecht pentru o *experiență* - simțământul de familie și de sărbătoare,

de misiune comună, de mândrie, de inspirație și speranță și uimire în fața a tot ce face Domnul în zilele noastre.

În America de nord și în alte locuri, mii de adventiști și-au făcut deja planurile să petrecă concediul în Europa. Familiile își vor lua copiii la Utrecht. Vor fi acolo familii de pensionari care au strâns bani toată viața ca să participe la o sesiune a Conferinței Generale.

O experiență.

Pentru adventiștii din Europa, aceasta va fi o experiență unică. Aici lucrarea înaintază încet - adventiștii sunt considerați o sectă - dar această sesiune le va da un impuls, simțământul că fac parte din ceva mare și impresionant.

Iar pentru frații și surorile din Europa de răsărit, ce zi! Cu numai câțiva ani în urmă, ei erau în lăntuiți în spatele cortinei de fier, iar acum pot participa la o sesiune a Conferinței Generale!

O experiență.

Muzica. Predicarea. Defilarea națiunilor. Părtașia - prieteni vechi și prieteni noi. Puterea Duhului.

O sesiune a Conferinței Generale trebuie să fie trăită ca să fie înțeleasă. Ecoul ei se răspândește în lumea întreagă odată cu delegații și vizitatorii care se întorc acasă. Ea rezolvă chestiuni administrative și ia decizii, dar face mult mai mult: ea inspiră, ea mobilizează, ea cultivă speranța.

În viață, fiecare dintre noi avem nevoie de evenimente mari - căsătorii, aniversări, sărbători. La fel, avem nevoie de evenimente mari și în viața noastră spirituală, ocazii care ne mișcă și ne schimbă, care ne stimulează și ne ajută să ținem pasul atunci când zilele sunt grele și uscate.

Pentru aceasta avem nevoie de o sesiune a Conferinței Generale.

William Johnsson este redactorul-șef de la Adventist Review.

De ce Utrecht?

Sesiunea Conferinței Generale din 1995 va fi abia a doua sesiune

care se desfășoară în afara Americii de nord. Utrechtlul a fost ales pentru aceasta cu mai bine de opt ani în urmă. De ce acest oraș?

Dacă ar trebui să alegem un singur motiv, Utrechtlul este relativ ușor accesibil pentru membrii bisericii din Europa răsăriteană și din fosta Uniune Sovietică. Pentru mulți din acești frați și surori, ca și pentru alții din Europa de vest, aceasta va fi prima lor sesiune a Conferinței Generale.

Populația Olandei este în general poliglotă, engleza fiind folosită pe scară largă. Acesta este un mare avantaj, deoarece biserica adventistă reprezintă o mare proporție dintre țările și limbile lumii.

Aeroportul Schiphol - în apropiere de Amsterdam - este o poartă aeriană modernă, asigurând multe legături internaționale. Aeroportul este acum în curs de extindere și renovare, făcând din el o poartă și mai convenabilă către Utrecht (45 km).

Utrecht este nodul de căi ferate ale țării. În fiecare zi 1600 de trenuri naționale și internaționale sosesc și pleacă din gara orașului în șase direcții diferite. Se poartă negocieri să se asigure trenuri suplimentare pentru delegații și vizi-

Karl H. Bahr

tatorii sesiunii, în mod special la orele de vârf.

Sesiunea se va ține în Jaarbeurs, un complex uriaș, care adăpostește cel mai mare centru comercial din Europa. Dimensiunile gigantice ale complexului vor face cu puțință să se ofere cazare la preț scăzut, fie cu saltele așezate pe podea, fie în paturi suprapuse instalate în "celule" special amenajate ca să găzduiască două sau patru persoane. Instalații sanitare mobile vor fi aduse pentru a suplimenta pe cele existente deja.

Guvernul olandez oferă organizatorilor o subvenție de 80 de guldeni pentru fiecare participant la sesiune din afara țării, care va fi folosită pentru cheltuielile de chirie a sălii și alte servicii cerute de sesiune.

Una peste alta, Utrechtlul, orașul universitar din centrul Olandei, cu canale și cheiuri, muzee, galerii de

artă, grădini botanice, biserici și multe alte monumente istorice, va fi o bucurie pentru delegați, vizitatori și familiile lor.

Karl Bahr este trezorer asociat la Conferința Generală și manager al sesiunii Conferinței Generale din 1995.

Articole preluate din Adventist Review, 7 iulie 1994.

ISUS în imagini

Spiritul cel mândru să se plece în umilință! Inima neînduplecată să fie zdrobită! Încetați să mângâiați, să compătимиți și să înălțați eul. Priviți, o, priviți la Cel străpuns de păcatele noastre. Priviți-L cum coboară, treaptă cu treaptă, pe cărarea umilinței pentru a ne înălța pe noi; cum se înjosește pe Sine cât nu se putea mai mult, și toate acestea, ca să ne salveze pe noi, care căzusem prin păcat! Cum mai putem să fim așa de nepăsători, așa de reci, așa de formalști, așa de mândri, așa de încrezuți în noi înșine?

Testimonies, vol. 5, pag. 17.

Când Filip a venit la Isus cu cererea: "Arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns", Mântuitorul i-a răspuns: "De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar:

Arată-ne pe Tatăl?" Isus se prezintă pe Sine ca fiind trimis în lume să fie reprezentantul Tatălui. În noblețea caracterului Său, în îndurarea și mila Sa duioasă, în iubirea și bunătatea Sa, El ne stă înainte ca întrupare a desăvârșirii divine, o imagine a Dumnezeului nevăzut.

Testimonies, vol. 5, pag. 739.

Nu avem șase modele pe care să le urmăm, și nici cinci; avem numai unul singur, și acela este Hristos Isus.

In Heavenly Places, pag. 54.

Lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu asupra Calvarului pune pentru totdeauna capăt despărțirilor făurite de oameni după rasă și clasă socială. Oameni din orice clasă devin membri ai unei singure familii, copii ai Împăratului ceresc, nu printr-o putere pământească, ci prin iubirea lui Dumnezeu care a dăruit pe Isus pentru o viață de sărăcie, suferință și umilință, pentru o agonie și o moarte rușinoasă, ca să poată duce pe mulți la slavă.

Ceea ce dă cuiva un loc de cinste în ochii lui Dumnezeu nu este poziția, nici înțelepciunea mărginită, nici titlurile și nici darurile avute. Intellectul, rațiunea, talentele oamenilor nu sunt decât daruri ale lui Dumnezeu care să fie folosite pentru slava Sa, pentru zidirea împărăției Sale veșnice. Ceea ce are valoare în ochii cerului, ceea ce va trece dincolo de mormânt și va fi proslăvit cu nemurirea pentru veacurile nesfârșite ale veșniciei este caracterul spiritual și moral. Regalitatea omenească, onorată cu atâta strălucire de oameni, nu va ieși niciodată din mormântul în care intră. Bogățiile, onoarea și înțelepciunea oamenilor care au servit scopurilor vrăjmașului nu pot aduce posesorilor lor nici o moștenire, nici o cinste, nici o poziție de încredere în lumea care va veni.

Numai aceia care au apreciat harul lui Hristos, prin care au devenit moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, vor învia din morminte purtând chipul Răscumpărătorului lor.

Selected Messages, cartea 1, pag. 258-259.

Secolele care au trecut de când Hristos a fost între oameni nu au știrbit încrederea mărturiei noastre că Hristos este tot ceea ce a susținut că este. Dacă astăzi s-ar pune iarăși întrebarea: "Voi cine ziceți că este Hristosul?", fără nici o clipă de ezitare s-ar da acest răspuns: "El este Lumina lumii, Cel mai mare gânditor religios și Cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea." Toți cei care-I aud astăzi glasul, toți cei care-I

studiază astăzi principiile arătate în învățătura Sa, trebuie să spună, cu deplină îndreptățire, ca și iudeii din vremea Sa: "Niciodată n-a vorbit cineva ca Omul acesta". "Nu este acesta Hristosul?"

That I May Know Him,
pag. 111.

Noi ne formăm caracterul pentru ceruri. Nici un caracter nu poate fi întreg fără încercare și suferință. Trebuie să fim încercați, trebuie să fim puși la probă. Domnul Hristos a suportat încercarea caracterului în locul nostru pentru ca noi să putem suporta această probă în folosul nostru, prin puterea divină pe care El ne-o oferă. Domnul Hristos este exemplul nostru în răbdare, în îngăduință, în blândețe și în umilință. El era deosebit și într-un război neîmpăcat cu întreaga lume necredincioasă, cu toate acestea El nu a dat frâu liber patimii și violenței în cuvinte și fapte, deși era supus unor nedreptăți umiltoare ca răspuns la faptele Lui bune. El a fost făcut să sufere, a fost tratat cu dispreț și respins, cu toate acestea nu S-a răzbunat. El Și-a păstrat stăpânirea de sine, demnitatea și maiestatea. El a suferit rămânând liniștit și a răspuns la nedreptate numai cu înțelegere, milă și iubire.

Să imităm pe Răscumpărătorul nostru în toate privințele. Să nu ne lăsăm stăpâniți de nervozitate când lucrurile nu merg cum am dori. Să nu lăsăm eul să se înalțe, pierzându-ne stăpânirea de sine pentru că ne închipuim că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui. Răul făcut de alții nu este o scuză pentru noi ca să săvârșim răul. Din două rele nu se face un lucru bun. Avem de câștigat biruințe ca să biruim așa cum a biruit Isus.

This Day with God, pag. 263.

jurul Său. Aplauzele nu Îl făceau să Se simtă mai deosebit. El nu Se temea de amenințările vrăjmașilor Săi. El umbla prin această lume plină de patimă, violență și fărâdelegi asemenea soarelui care se mișcă deasupra norilor. Patimile, frământările și încercările omenești erau sub El. Ca și soarele, El înainta maiestuos deasupra tuturor acestora. Cu toate acestea, El nu era nepăsător față de amărăciunile oamenilor. Inima Sa era tot mereu atinsă de suferințele și nevoile fraților Săi, ca și când El Însuși n-ar fi avut de-a face cu suferința. El avea o bucurie lăuntrică liniștită, o pace plină de seninătate. Voința Sa era mereu supusă voinței Tatălui Său. "Facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu", se auzea de pe buzele Sale palide și tremurânde.

This Day with God, pag. 253.

ISUS în imagini

Domnul Hristos nu a murmurat niciodată, nu a dat glas niciodată nemulțumirii, neplăcerii sau resentimentelor. El nu a fost niciodată descurajat, iritat sau agitat. El a fost răbdător, calm și stăpânit în împrejurările cele mai dificile și iritante. Toate faptele Sale erau împlinite cu o demnitate și naturalețe liniștită, oricâtă agitație ar fi fost în

Capernaum și Nazaret

Eram pe malurile lacului Galileii. Priveam deasupra apelor lui limpezi, în timp ce simțaminte și amintiri îmi inundau sufletul și mă umpleau de o recunoștință și adorare ce nu pot fi redată de cuvintele noastre, sărace în comparație cu bogățiile de neimaginat ale bunătății și dragostei lui Dumnezeu. Undele liniștite ale întinsului lac - numit câteodată și marea Galileii - reflectau razele soarelui de amiază și păreau că revarsă noi lumini, de astă dată de sus, de la Tatăl luminilor, în Care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.

Privind peste întinderea apelor, am avut convingerea că, pe toată suprafața pământului, nu exista o mare mai scumpă, mai frumoasă și mai însemnată ca marea Galileii. Am mai avut ocazii să stau pe țărmurile altor mări, incomparabil mai mari decât ea. Am stat și pe țărmurile oceanului care desparte Lumea veche de cea nouă, dar eu personal - și cred că orice suflet care a fost răscum-părat - nu aș da toate mările și oceanele lumii pe marea Galileii.

Pentru că pe țărmurile acestei mări mici și pe apele ei, când liniștite, când furtunoase, a umblat Acela despre care Dumnezeu a declarat de mai multe ori: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea“. Matei 3, 17.

Din locul unde mă aflam mi s-a spus că dincolo, în partea cealaltă, se găsește fosta cetate a Capernaumului. Două lucruri deo-

Hrant Artinian

sebit de însemnate sunt amintite în Sfintele Scripturi despre fosta cetate. Primul: „Când a auzit că Ioan fusese închis, a plecat în Galilea. A părăsit Nazaretul și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinescă ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea neamurilor. Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina“. Matei 4, 12.

Iar a doua scenă, descrisă de astă dată chiar de Mântuitorul, zice: „Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine“. Matei 11, 23-24.

În timp ce primul pasaj reia profeția ce se făcuse despre el, cu scene pline de frumusețe, ca o cetate cu un har deosebit din partea lui Dumnezeu, al doilea ne umple de o durere greu de imaginat!

Am ocolit marea cu mașina, am ajuns în fața fostei cetăți. Eram nerăbdător să o văd. Să văd cetatea, chiar în starea în care

era, cetate în care scumpul nostru Mântuitor Își făcuse reședința Sa. Pe aici treceau caravanele dintr-o parte a lumii în cealaltă, și puteau afla lumina care se aprinsese și care nu avea să se mai stingă niciodată. La poarta cetății era un birou cu câțiva funcționari care încasau taxa de intrare. Am plătit și am pășit cu sfială pe locurile unde umblase și El, Lumina cea mare, care venise spre a aduce harul bogat al cerului și să îndepărteze întunericul și umbra morții ce se așternuseră peste sufletele oamenilor.

Nu aveam nimic altceva de văzut decât ruine și ruine. Aici, unde locuise Mântuitorul, aici, unde umblase El, aici, de unde pleca și se întorcea din călătoriile Lui de sol și trimis al cerului, nu mai era în picioare nici măcar o casă; numai ziduri în ruine, ziduri de piatră, prăbușite. Am străbătut puținele ulițe, pe care și El le străbătuse mărginite de rămășițe ale caselor de altădată. Din tot ceea ce fusese Capernaumul nu mai rămăsesse nimic. Nimeni nu mai locuia aici. În diferitele părți ale fostei cetăți se mai pot vedea și astăzi altarele de piatră, închinare zeităților păgâne, pe care romanii stăpânitori ardeau tămâie în cinstea zeilor, în timp ce marele și veșnicul Dumnezeu, plin de milă și iubire, săvârșind minuni puternice, le aducea învățături mântuitoare și Se afla în mijlocul lor. Pe aceste altare de piatră încă se mai puteau vedea gropițele

unde ardeau tămăia în cinstea acelor zeități.

Acesta fusese Capernaumul. În afară de ruine, nici o urmă de viață sau de activitate. Într-adevăr, fusese coborât până în locuința morților. Profeția în legătură cu soarta lui se împlinise, pentru că nu primise marea lumină ce se arătase în mijlocul său. Minunile Lui, învățăturile Lui, favoarea pe care o avusese, nu fusese decât de puțin!

Ce grozavă sentință fusese rostită de Mântuitorul împotriva acestei cetăți așezate chiar la marginea mării Galileii și cu câtă durere a fost rostită această sentință pe care nimeni nu a putut să o evite!

Cu sufletul apăsător, am părăsit ruinele Capernaumului. Ne-am îndreptat spre Nazaret. Aici a fost înștiințată fecioara Maria că, prin puterea Duhului Sfânt, avea să nască pe Cel ce fusese făgăduit încă din Eden. Îngerul Gabriel îi spusese: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul, Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Israel în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit“. Luca 1, 32-33.

Și tot aici s-au întors din Egipt Iosif, Maria și cu pruncul Isus. În Nazaret și-a petrecut El copilăria și tinerețea, până în ziua când, din atelierul de dulgherie ce fusese al lui Iosif, a auzit că, de pe malurile Iordanului, glasul aspru al unui profet cheamă mulțimile la o pocăință temeinică, sinceră și profundă. El chema să se boteze în apele Iordanului și să se pregătească pentru Cel ce avea să vină după el. El le spunea că omul vechi trebuie să fie înmormântat, și din apele Iordanului să iasă omul cel nou, care să trăiască o viață nouă, căci Împărăția cerurilor este foarte aproape. Domnul Isus a înțeles că l-a venit ceasul ca să-și înceapă lucrarea pentru care venise în lume.

A coborât în apa râului, a înaintat către Ioan Botezătorul,

în timp ce acesta s-a tras înapoi, îngrozit de cererea Lui. Nimeni din mulțimile ce se revărsau pe malurile apei și cereau să fie botezate nu se asemăna cu Acesta. În El recunoscuse pe Mielul lui Dumnezeu, care avea să ridice păcatul lumii. După ce au discutat, Ioan s-a lăsat înduplecat și L-a botezat.

Am intrat în Nazaret

Spre marea deosebire de Capernaum, Nazaretul este un oraș înfloritor și plin de populație. Unele din casele din centru au mai multe etaje, iar ulițele sunt în pantă. Magazinele sunt pline cu tot felul de mărfuri și de alimente, dar unele din aceste articole se află și pe trotuare. Negustorii fac tot timpul reclamă, iar copiii aleargă și se joacă pe aceste ulițe.

Orașul este mereu plin cu vizitatori și pelerini. Se țin servicii religioase în diferite limbi. Grupele de vizitatori, care vin din diferite țări ca să viziteze locurile sfinte, au ocazia să audă slujba în propria lor limbă. Biserica romano-catolică a înălțat aici o catedrală uriașă. Edificiul catedralei e așa de mare că, fără călăuză, te poți pierde în el.

Dar ceea ce mă interesa pe mine, era acea cetate de pe vremea Copilului sfânt. Iosif și Maria se gândeau ca, în urma celor spuse de îngerul Gabriel, să se stabilească în Iudea. Dar, pe cale providențială, au fost îndrumați către Nazaret. Amintirile mă duceau la vremurile acelea când copilul Isus era văzut ducându-Se și venind pe ulițele prăfuite ale Nazaretului. Și, așa cum ne spune Spiritul Profetic, glasul Lui era auzit în cântări de laudă și slăviri la adresa lui Dumnezeu. Și după aceea, în tinerețea Lui, și-a păstrat curăția și frumusețea caracterului Său, spre deosebire de tinerii de aceeași vârstă. Când aceștia Îl întrebau de ce nu face și El ca ei, le răspundea cu blândețe, dar hotărât: „Este scris“.

În timpul activității Sale mesianice, ni se spune că a mai vizitat încă odată Nazaretul. Cuvântarea Lui în dimineața acelei zile, de Sabat, deși i-a făcut pe ascultători să se mire de cuvintele Lui pline de har, pe care le însoțeau cu amănunte calde, pline de simpatie, până la urmă i-a confruntat în așa măsură, încât s-au hotărât să-L omoare. L-au dus până la sprânceana muntelui, cu gândul criminal să-L arunce în prăpastie. Dar îngerii lui Dumnezeu L-au scăpat din mâinile lor, pentru că lucrarea Lui încă nu se terminase.

Din Nazaretul de pe vremea Mântuitorului nu a rămas nici o urmă, nici măcar o casă. Ce n-aș fi făcut, dacă mi s-ar fi spus: În casa aceasta a locuit Mântuitorul, și din atelierul acesta a plecat El, la chemarea puternicului profet al pustiului, Ioan Botezătorul!

Mulțumim lui Dumnezeu că astăzi, prin Duhul Său cel Sfânt, El este mult mai aproape de noi. El este în inimile noastre. El ne stăpânește de acolo. Locuința Lui preferată și foarte prețuită este inima ta și a mea. Nici toate palatele de pe întreaga față a pământului nu pot prețui pentru El, ca inima noastră. Aici, prin Duhul Său cel Sfânt, Se simte El mai bine decât în orice altă parte a Universului Său.

De aceea, singura Lui dorință este: „Fiule, dă-Mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele“ Prov. 23. 26.

Am plecat din Nazaret foarte fericit că El este cu noi, este cu fiecare din copiii Lui, care L-au văzut pe cruce, care I s-au consacrat fără nici o rezervă, care trăiesc adevărul Său și sunt pregătiți să-L întâmpine. Atunci nu-L vom mai căuta nicăieri în altă parte, pentru că „El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“ Apoc. 21, 3.

Hrant Artinian, acum pastor pensionar, a lucrat o parte însemnată a vieții în cadrul Seminarului Teologic, ca director și profesor.

ÎNCEPE CONSTRUCȚIA

INSTITUTULUI TEOLOGIC

Oricine a trecut pe la Stupini-Brașov, ca să învețe sau în vizită, vorbește cu nostalgie despre locul acesta. Oricine a auzit ceva despre Stupini are senzația că istoria adventistă începe și se termină aici. Și, într-un sens, este adevărat. Istoria poporului nostru este concentrată în Școală și Școala, pentru noi, este Stupini.

A mai fost școală și la Focșani, și la Târnăveni, dar acestea erau doar începuturile. A fost și la București, dar condițiile nu erau propice, ca să nu mai vorbim de numărul foarte redus de studenți care au putut frecventa seminarul. Stupini rămâne locul unde ucenicii au putut, ca pe vremea Mântuitorului, să vină într-un loc retras.

De când ne-a fost confiscată școala de la Stupini, tot poporul n-a încetat să o vrea înapoi. Dar, deși nu mai este decât foarte puțin până când va fi a noastră, școala de la Stupini nu ar mai face față nevoilor actuale. Clădirile vor căpăta o destinație potrivită cu valoarea și istoria lor.

Socotim, totuși, că este o obligație a bisericii, și toți creștinii o așteaptă, să ridicăm din nou o școală. Știm că toată frățietatea se roagă și așteaptă aceasta. Iar așteptările se împlinesc. La numai câțiva kilometri de București, într-o zonă pitorească, un teren de 3,5 ha înconjurat pe trei laturi de pădure a fost amenajat pentru în-

Viorel Dima

ceperea construcției institutului.

Destul cât am avut doar câțiva elevi pe an (uneori numai doi!), destul pentru condițiile vitrege în care, în ultimii ani, a supraviețuit școala - fără profesori suficienți, fără bibliotecă și sală de studiu, fără biserică, fără cantină, fără dormitoare, ca să nu mai vorbim de căsuța în care studiază îngheșuiți 140 de studenți, la care se adaugă cei 240 de studenți de la cursul fără frecvență.

A sosit timpul să punem umărul și să dăm bisericii o școală, care să țină sus stindardul adevărului și să traseze cărări drepte.

„Tocmai pentru o vreme ca aceasta“, Dumnezeu ne cheamă pe toți, cu mic cu mare, să contribuim la realizarea acestui proiect, care nu depășește nici cu o iotă nevoile, dar care este dincolo de posibilitățile materiale de realizare, în condițiile actuale.

Există nenumărate modalități prin care puteți participa la încununarea cu succes a acestui proiect. Iată câteva sugestii:

1. Rugăciunea: Pentru toate familiile și comunitățile adventiste facem apel să vă rugați în mod deosebit pentru aceste lucrări, pentru că nu sunt ușoare, iar vrăjmașii nu sunt puțini.

2. Contribuții financiare:

Colecta din 8 octombrie va fi o bună ocazie pentru fiecare comunitate și pentru fiecare membru de a-și pune ținte și a face contribuții serioase pentru această lucrare. Însă ocazia de a da pentru institut va fi deschisă fiecăruia atâta timp cât vor continua lucrările.

Frații care au firme pot face sponsorizări direct din contul firmei. Contăm în acest sens pe sprijinul frățietății din țară și din diaspora, despre care știm de asemenea că este foarte interesată în realizarea proiectului.

3. Muncă voluntară. În scopul reducerii costurilor, prin manoperă oferită gratuit, cât și din nevoia de a da în folosință o parte din construcții chiar imediat după 1 ianuarie 1995, invităm pe fiecare membru să facă efortul de a contribui cu 3-5 zile de muncă voluntară la realizarea complexului școlar. Pentru cei care vor veni să lucreze, se va asigura cazare și masă. Este bine, pe cât posibil, ca inițiativa să se ia pe comunități și chiar pe districte, pentru a se găsi mijloace de transport convenabile ca preț și pentru a ușura coordonarea și planificarea participării dv. la aceste lucrări.

Cei care nu se pot deplasa ca să contribuie personal cu manoperă la construcție și care vor totuși să plătească pe cineva să lucreze în locul lor

este bine să găsească ei înșiși un înlocuitor din aceeași zonă, nu să trimită banii pentru ca organizatorii șantierului să găsească muncitori - afară de cazuri excepționale.

Comunitățile care organizează astfel de acțiuni vor trimite din timp la uniune o informare cu privire la numărul voluntarilor care vor veni la lucru, pe meserii, și perioada probabilă, în vederea unei bune organizări. Voluntarii necalificați sunt de asemenea necesari.

Comunități, grupuri de persoane sau firme din țară sau din străinătate pot să-și asume răspunderea pentru realizarea unor părți din proiect (execuție, spijin financiar, sau ambele).

4. Frații din țară și străinătate care cunosc surse de aprovizionare, la prețuri convéna-

bile, să ne ajute trimițându-ne informațiile necesare.

5. Frații ingineri, maiștri, contabili - pensionari sau care pot fi disponibili una sau mai multe luni și se pot oferi să ne ajute voluntar la organizarea și administrarea șantierului - sunt bineveniți.

6. De asemenea, așteptăm sugestiile dv. privind alte forme de ajutor sau colaborare. Acesta nu este un proiect al Institutului Teologic sau al conducerii uniunii, ci al întregii biserici.

Correspondența dv. poate fi trimisă pe adresa: **Uniunea de Conferințe, Departamentul C.I.T.A., Str. Plantelor nr. 12, 70308 București.** Pentru informații telefonice, contactați secretara trezoreriei la telefoanele: (01)/312 9253; (01)/312 9254; (01)/312 2054;

Fax.(01)/312 9255.

Rapoarte

1. Începând cu numărul din octombrie al *Curierului*, se vor prezenta rapoarte financiare lunare ale șantierului.

2. Toți cei care-și vor asuma responsabilitatea unor părți din proiect vor primi periodic rapoarte detaliate cu privire la cheltuielile și modul de realizare a lucrării de care răspund.

Binecunoscând dorința și zelul dv. de a participa la ridicarea complexului de învățământ al Institutului, vă mulțumim pentru colaborare, vă asigurăm că în mod serios conținem pe cooperarea dv. și vă așteptăm ofertele.

Dumnezeu să binecuvânteze însutit eforturile și implicarea dv.

știri informații anunțuri

Publicații speciale.

Departamentul trezoreriei anunță că sunt disponibile publicații pentru categorii speciale de cititori. Pentru persoane cu vederea mult slăbită, se poate obține Evanghelia după Ioan, tipărită cu litere foarte mari. De asemenea, pentru nevăzători se pot obține evangheliile, Faptele Apostolilor și Psalmii (trad. Gala Galaction) în alfabetul Braille. În limba romilor se vor publica evangheliile după Matei și Marcu. Cei interesați se vor adresa departamentului trezoreriei.

Dincolo de gratii. Cu

ocazia activităților umanitare și spirituale în închisori, fr. Aurel Stănoiu din Aiud, ca și alții, cunosc

deținuți care ar dori să primească scrisori din partea unor creștini și să își împlinescă astfel nevoia de comunicare și părtășie umană.

Cititorii *Curierului Adventist* sunt invitați să intre în această slujire creștină a unor semeni pentru care o scrisoare și câteva cuvinte calde pot să aibă valoarea aurului. Cei doritori să se adreseze fundației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, str. Plantelor nr. 12, 70308 București, în atenția fr. Lucian Cristescu sau Nicolae Butoiu, pentru a primi adresele celor care solicită corespondență.

Diviziunea Inter-americană. Cu aproape 1,5 milioane de credincioși,

Diviziunea Inter-americană este prima ca număr de membri, dintre cele 11 diviziuni, după cum ne spune fratele R.S. Folkenberg. Aceasta înseamnă un adventist la 147 de locuitori. Prin comparație, în America de nord este un adventist la 335 locuitori, iar în Rusia, un adventist la 3841 locuitori.

Frățietatea din această diviziune și-a propus pentru 1995 să desfășoare 100 000 de activități de evanghelizare. (*Adventist Review*, 28 iulie 1994)

Ultima oră: s-a întos delegația tineretului român de la Congresul de la Lausanne, Elveția. Între 26 și 30 iulie a avut loc la Lausanne Congresul Tineretu-

lui din Diviziunea Euro-Africa. O delegație din România, numărând 61 de delegați, la care s-a adăugat corul de tineret de la Câmpina, invitat special de directorul de tineret al uniunii elvețiene, a participat în premieră. Programul a cuprins o serie de studii biblice cu subiectul "Speranța" și seminare privind spiritualitatea tineretului și metode specifice de lucru. Delegația noastră a avut ocazia să prezinte vești din România, însoțite de diapositive și înregistrări video, și a avut un loc important în seara de aptitudini, cu un program de muzică clasică, foarte apreciat de participanți. Un reportaj mai amplu, într-un număr viitor.

REACH își extinde activitatea în România

În primăvara anului 1991, sora Jasmine Jacobs, coordonatoarea programului internațional de ajutorare a copiilor abandonați REACH (Render Effective Aid to Children, Asigurați un ajutor eficace pentru copii), a intrat pentru prima dată în birourile uniunii, doritoare să se facă de folos. De atunci a venit de nenumărate ori în România (a și învățat românește), a pus în mișcare un program simplu și eficient pentru copiii străzii, mobilizând atât resurse externe, cât și munca voluntarilor din România.

În ziua de 1 august, înaintea întoarcerii în Statele Unite, am rugat-o să împărtășească cititorilor experiența sa în România.

REACH funcționează de 22 de ani, asigurând în prezent adăpost și îngrijire pentru 16000 de copii din 16 țări, în Asia, Africa și Europa. Organizația se bazează pe activitatea voluntarilor și pe darurile celor care cunosc programul nostru. Nu popularitatea este ceea ce ne interesează, ci ajutorul pe care-l putem asigura copiilor.

În România, din aprilie 1991 funcționează un cămin pentru copiii abandonați la Mislea, Prahova. Aici sunt adăpostiți 30 de copii, dar în total 150 de copii au trecut prin Casa din pădure. În cazurile în care am putut identifica familia acestor copii, am făcut aranjamentele necesare și i-am plasat înapoi în familie. Sprijinim familiile care doresc să-și păstreze copiii.

Cei mai mulți dintre ei provin din Gara de Nord, unde se drogau și erau supuși violenței și umilințelor. Acum ei merg la școală, participă la viața comunităților unde cântă, recită și se roagă. Un grup dintre ei a prezentat o demonstrație cu deprinderi ale Clubului exploratorilor la Congresul Tineretului adventist din 1993.

De-a lungul celor trei ani, mult ajutor a fost primit din partea comunităților din jur, Urleta și Mislea. În prezent aici sunt folosiți cinci lucrători, sprijiniți din timp în timp de voluntari americani.

Anul acesta, la 26 iulie am putut primi un prim grup de 17 copii la noul cămin din Peretu, Teleorman, pe care l-am numit Casa din câmpie. Pe un teren de

un hectar, donat de membrii comunității adventiste, construcția a început cu doi ani în urmă. Și aici, cele trei comunități adventiste din comuna Peretu au contribuit cu multe sacrificii. Acești primi copii, toți băieți, au fost luați de asemenea din Gara de Nord, având vârste între 7 și 14 ani, flămânzi, sperați și obișnuiți cu drogul. Acum la Peretu lucrează cinci persoane, între care o tânără voluntară din Anglia. Când casa va fi gata, vom putea primi și fete.

Astăzi am un motiv extraordinar de bucurie pentru că am primit, pentru prima dată de când i-am părăsit, vești de la cei 250 de copii cu care REACH lucrează în Ruanda. Când au izbucnit violențele, mă aflam acolo. Ambasada SUA a cerut tuturor cetățenilor săi să părăsească țara, dar nu au putut oferi nici un fel de sprijin pentru zona în care mă aflam. Am mai rămas acolo încă zece zile, timp în care cele mai cumplite cruzimi s-au petrecut sub ochii mei. Împreună cu alți străini, în împrejurări extreme, am reușit să trecem în Tanzania, de unde am fost salvați de un avion ONU.

Într-o zi, un grup de zece bărbați au venit să ucidă doi dintre lucrătorii noștri care erau dintr-un trib ostil. Am stat între ei și am discutat cu ei (învățasem deja limba lor) până când aproape că i-am convins să-l lase în pace. Dar un grup mai mare a venit. Nu au vrut să mă asculte, au trecut peste mine și au pus mâna pe ei

să-i ucidă. Un timp m-am luptat cu ei, dar a fost zadarnic. Le-am cerut să se depărteze, cel puțin copiii să nu vadă scena ucidării celor care-i îngrijiseră. Din pădure am auzit țipetele îngrozitoare ale celor doi, în timp ce erau torturați cu armele lor primitive - cuțite, băte, chiar lame de ras vârâte în bețe de bambus. După ce atacatorii au plecat, am alergat la ei. În câteva minute au murit, și tot ce am mai putut să fac a fost să-i îngrop. Un alt lucrător a fost salvat, pentru că îl încuiasem în dispensar.

Încă de la început, vreo două sute de băștinași, mai ales femei și bătrâni, au venit să se adăpostească la noi. Cineva a dat de știre în satul vecin că noi adăpostim rebeli tutsu, înarmați cu puști. 400 de oameni au venit, furioși pe mine. Le-am explicat că nu adăpostesc decât femei și bătrâni și am permis primarului și câtorva șefi să vină să inspecteze. S-au convins, dar au cerut ca toți să plece. La cererea mea de a indica un loc sigur pentru ei, au hotărât să-i ducă la biserica catolică din apropiere (15 km). Noaptea au fost transportați acolo. Am afla că nu și-au ținut cuvântul și totuși mai târziu i-au ucis.

Dar faxul pe care l-am primit chiar acum mi-a adus vestea extraordinară că toți copiii sunt în siguranță, nici unul nu a fost ucis, iar proviziile de hrană și medicamente nu au fost jefuite, când se știe că peste tot s-a prădat tot ce se putea. Cu numai câteva zile înainte, fiind silită să mai rămân pentru că aveam piciorul rupt, cumpărasem mari cantități de alimente, despre care cei din jur știau, și totuși nu au venit să fure.

Am aflat că un tânăr de 17 ani, care a fost crescut de noi de mic, și-a asumat răspunderea administrării căminului, o dată ce lucrătorii mai în vârstă au fost uciși sau au fugit.

În câteva zile, fiul meu va călători în Ruanda cu un avion ONU care transportă ajutoare ADRA. Sunt așa de fericită că am vești, și sunt vești mai bune decât aș fi crezut, după masacrul la care fusesem martoră.

3D

dialog direct deschis

Am aproape 30 de ani și dorința mea de a mă căsători a eșuat. Ce direcție să dau vieții mele ?

Consider că este un subiect foarte delicat și, desigur, părerile sunt împărțite.

Din punctul meu de vedere, ca răspuns la această dilemă, aș dori să parafralez pe apostolul Pavel care ar spune cam așa: „Dacă pentru mine a mă căsători înseamnă Hristos, iar a nu mă căsători înseamnă tot Hristos, atunci facă-se voia Ta, Doamne”. (Fil. 1, 21)

Cu siguranță că oricine se bazează pe aceasta nu va da greș.

Doru Panea, Băilești

Cred că este dificil să rămâi necăsătorit până la 30 de ani. Dar Dumnezeu are planuri pe care noi nu le cunoaștem, planuri bune pentru noi. Pentru fiecare, Dumnezeu, oricât de târziu, ne va arăta drumul pe care trebuie să mergem.

Trebuie să așteptăm cu credință și încredere ziua când Dumnezeu ne va descoperi, ne va arăta persoana potrivită pentru noi. Dumnezeu, oricât de târziu, ne va arăta drumul pe care trebuie să mergem.

Dacă nu, trebuie să înțelegem că acela este planul Lui și că este cel mai bun plan pentru noi.

*Cristina Hangu,
Vălenii de Munte*

Mult stimată „single”, vârsta ta fizică implică un suficient grad de maturizare psihică. Așa că putem vorbi ca între oameni mari.

Dorința ta de a te căsători a eșuat „prin comitere” sau „prin omisiune”? Nu e important pentru mine, ci pentru tine. Te rog să privești în jur la starea familiilor celor din generația ta și apoi să revizuești formularea enunțului. A fi necăsătorit e sigur un eșec? Poate că e un succes! Încearcă să vezi cum se aplică la tine personal conceptul de reușită sau nereușită în viață, raportat la ideea de căsătorie.

Planurile lui Dumnezeu sunt făcute pentru indivizi. Una dintre multele surse de împlinire (sau frustrare) pentru un individ este căsătoria. Ea nu este un scop, ci un mijloc. Capitolul șapte din 1 Corinteni demonstrează logic și teologic că statutul social de „necăsătorit” oferă o mai mare disponibilitate pentru anumite domenii de dezvoltare personală și slujire a Evangheliei.

Majoritatea celor „legați” prin căsătorie și-ar dori să fie „dezlegați” pentru a-L putea sluji mai bine pe Dumnezeu. Majoritatea celor „liberi” ar dori să fie „legați” (pentru o eficiență sporită) în același scop. Gândește-te la acest paradox. Asta înseamnă că atât cel căsătorit, cât și cel necăsătorit, se pot simți în egală măsură normali sau anormali, realizați sau nerealizați, liberi sau captivi. Este doar o chestiune de simțăminte; iar simțămintele deseori sunt subiective.

Așadar, pentru a reuși să fii obiectivă îți recomand:

1. Autoevaluează-te pozitiv.

2. Dezvoltă-ți talanții în mod continuu și sistematic, implicându-te atât în activități organizate în interiorul bisericii, cât și în afara ei.

3. Deprinde-te să fii prietenos.

4. Păstrează-ți demnitatea. Nu te compromite. Nu flirta.

5. Acceptă fiecare zi ca pe o provocare deschisă a lui Dumnezeu pentru optima ta dezvoltare personală și integrare în planurile Lui.

În încheiere, pentru a fi cât se poate de practici - dacă în următoarele șase luni vei fi tot „single” - te invit să beneficiezi de unul dintre avantajele statutului tău actual, participând la „Tabăra celor singuri”, organizată de departamentul de tineret al conferinței tale, în primăvara **Anului Prieteniei - 1995**. Te așteptăm!

*Romulus Chelbegean
Director pentru
educație-familie-tineret,
Conferința Oltenia*

Personal, consider că pentru un creștin așteptător al celei de-a doua veniri a Domnului Hristos, religia trebuie să ocupe locul cel mai de frunte în viață; nu mă refer numai la acceptarea unei credințe religioase, ci la primirea Domnului Hristos în suflet. În cer valoarea unui om se socotește după capacitatea inimii de a cunoaște pe Dumnezeu.

Orice altceva trebuie subordonat acestei probleme.

Toate puterile sufletului, corpului și spiritului nostru trebuie angajate în lupta creștină.

Dacă-L slujești pe Dumnezeu cu inimă curată, îți va dăruia la timp partenerul cel mai potrivit, cu condiția de a-l accepta. Totuși, există oameni admirabili care niciodată nu se căsătoresc, fiindcă Dumnezeu le-a hărăzit o altă cale. Cine ar fi dintre aceștia, să nu creadă că a trăit degeaba. Există posibilitatea să faci o operă mai mare pentru Dumnezeu. El îți va pregăti în această lume bucurii prețioase și îți va dăruia în veșnicie o coroană. (1 Petru 4, 10).

Aranka Badea, București

Toate posibilitățile și toate energiile trebuie orientate spre slujirea lui Dumnezeu și, implicit, a semenilor. Toate resursele interioare să se concentreze spre ajutorarea celui de lângă mine. Să învățăm să-i ascultăm pe oameni în necazurile lor, să învățăm să simțim cu ei, să plângem și să ne bucurăm cu ei, iar viața noastră va avea cel mai frumos și mai nobil țel. Cel care are o familie pune pe primul plan nevoile și problemele acesteia și este normal să fie așa, cine nu are o familie, are o societate întreagă pentru care să lucreze.

De asemenea, implicarea în lucrarea de evanghelizare, în diaconie și alte slujbe din biserică, poate fi maximă.

*Mihaela-Corina Bucur,
Oltenița*

(De obicei, pagina 3D nu publică scrisori nesemnificate. Am considerat justificată o excepție, mai ales datorită adresării personale.)

Draga mea, am 31 de ani și consider că am destulă experiență de viață. Iată ceea ce vreau să-ți împărtășesc: Dumnezeu are planul Său cu fiecare. Faptul că nu ai fă-

(continuare în pagina 20)

ȘCOALA MISIONARĂ DE VOLUNTARI

Conferința Banat

Centrul Timișoara

Absolvenți: Agoscs Csabo, Brejnec Mihai, Ban Aurora, Barbu Mariana, Bordea Mihaela, Barnea Lăcrămioara, Banyacska Karoly, Brânzan Benjamin, Chelan Florin, Cristodula Romulus, Charchaci Motrea, Charchaci Maria, Cucicea Gheorghe, Dumitriu Daniel, Dumitriu Florin, Fritea Florin, Guță Tabita, Groza Eugenia, Iovănel Ovidiu, Ionaș Alexandra, Kulcsar Lenke, Kristof Eugen, Maxim Dorel, Platon Maria, Popa Micșunica, Sobș Helga, Saigo Felicia, Saigo Ștefan, Tanul Eugen, Ursache Ioan, Ursu Dan, Uza Dinel.

Participanți: Amarandei Gabriel, Achim Bianca, Bugeac Atena, Baidoc Aurel, Bordea Alexandru, Bordea Daniel, Bordea Ana, Costea Domnica, Costea George, Codreanu Constantin, Chgu Viorel, Fara Lucian, Furdii Romulus, Furdii Miloș, Guruiță Roman, Gheorghiu Valentin, Gheorghiu Camelia, Gyorki Mihai, Oniga Doina, Oniga Ioan, Ruge M. Ramona, Roman Ioan, Szeri Zoltan, Săndulescu Elena, Stanciu Ștefan, Vaoides Violeta, Zănoagă Luminița.

Centrul Arad

Absolvenți: Brădean Elena, Barnea Monica, Baleanu Teodor, Ballai Adrian, Ban Ioan, Brândușe Iosif, Barnea

Emanuela, Brădsanu Dănuș, Brezoi Vica, Covaci Adrian, Covaci Dorina, Cotescu Daniel, Cuvac Marinela, Chelmăgan Vasile, Covodescu Iliana, Cioară Samuel, Cioară Liana, Dinel Cotruța, Foghiș Floare, Grecea Laudel, Iștoc Abel, Ivașcu Vasile, Intricău Silvia, Ilisie Avram, Lazea Dorina, Mihăicuță Mariana, Miron Marius, Moldovan Liviu, Moș Ioan, Mercea Lucian, Otlăcan Laurențiu, Puiu Gabriel, Rûș Petrișor, Rohnean Octavian, Săndulachi Narcis, Stinghe Consuela, Stinghe Elvira, Siche Iosif, Sipoș Daniela, Stana Elvira, Simon Cornelia, Siuc Paul.

Participanți: Ardeleanu Daniela, Ardelean Viorel, Bodnar Valeria, Bojidar Violeta, Botoș Eduard, Baidoc Daniel, Bodnar Gheorghe, Bene Daniela, Ballai Gabriela, Carp Teofil, Creț Mariana, Creț Adelina, Cioară Liana, Cioară Samuel, Cezarea Panesiu, Csabo Maria, Coleniuc Octavian, Cobuz Costică, Dascălu Floarea, Diță Dan, Groza Aurelia, Grad Adina, Ghiura Ștefan, Grozi Emilia, Horga Ioan, Huțu Nicolae, Haja Rodica, Ilieș Gheorghe, Iștoc Adi, Jigău Gabriela, Liber Daniel, Luși Aurel, Lazăr Zenovia, Liță Mona, Mican Traian, Magiu Nicușor, Mercea Daniel, Nistor Vasile, Nedelcu Rodica, Nica Neluțu, Ordan Florin, Pinter Maria, Pinter Viorica, Părlitu Carmen, Rohnean Mărioara, Rohnean Alexandru, Ranu Andrei, Rogojină Constanța, Selean Viorica, Sova Gianina, Sabău Florica, Titianu Nicoleta, Teacă Emanuela, Vasarely Elena.

Conferința

Transilvania Nord

Clasa de limbă română

Absolvenți: Bob Ana Petronela, Bob Petru, Borsos Petru, Borza Iléana, Buciuman Matei, Dan Dorinel Petru, Dan Viorel, Dorgo Iosif, Dorgo Iustin, Farkas Maria, Gagyi Elena, Man Lăcrămioara, Matfaludy Agneta, Moldovan Ion, Negrea Vasile, Pojar Artemie, Pojar Benjamin, Sanu Danusia, Sabo Ovidiu, Silaghi Ioan, Stoian Eugen, Tătaru Robert, Tokes Ștefan, Todorescu Ioan, Vas Vasile

Participanți: Horga Ioan, Pleșa Camelia, Purcea Lucia, Rad Emil, Rad Gheorghe, Sanu Iancu, Șoptorean Ioan.

Clasa de limbă maghiară

Absolvenți: Balla Goncz, Bencze Sandor, Denes Janos, Horvath B. Csaba, Horvath Jozsef (Chesău), Horvath Jozsef (Cluj A), Jakab Edith, Juhos Zsolt, Laczko Mihaly, Szekely Karoly, Tobias Mihaly.

Participanți: Albert Anna, Fodor Aliz Edith, Jakab Kinga, Jancso Erik, Kun Sandor, Lukacs Janos.

(continuare din pagina 19)

cut încă pasul căsătoriei până acum să nu te intristeze, poate că aceasta este o încercare a răbdării și credinței tale. Apoi, un cămin aduce multe bucurii, dar și multe probleme. Poate că Domnul te-a menajat de la multe suferințe sufletești.

Te rog să nu accepți o cerere în căsătorie a cuiva din lume. Pe moment, partenerul din lume e bun, îngăduitor și plin de promisiuni, dar oare poți pune în balanță iubirea lui Dumnezeu cu cea a unui om care nu vrea să se despartă de lume? Veți avea altar? Ce influență va avea el asupra ta și a copiilor?

Draga mea, te înțeleg și așa vrea să fii fericită și mângăiată. Există în noi resurse

foarte mari de iubire și dorim să le revărsăm asupra cuiva, asupra celui „el” din viața noastră. Dorim mai mult să dăm și așteptăm mai puțin sau câteodată nu așteptăm nimic, dar dorim să nu fim respinse, să nu fim alungate, să aparținem cuiva care să ne aperse și să ne sprijine.

Draga mea, ești încă tânără, și cu ajutorul Lui, nu trebuie să te gândești prea mult la căsătorie. În general băieții evită fetele care doresc neapărat să se mărite. Ei doresc prietenie și, apoi, când găsesc pe „aleasa” lor, fac și pasul căsătoriei. Cel puțin așa cred eu!

Nu te îndemn să fii neserioasă, ci prietenoasă cu toată lumea în mod sincer. Ai să vezi atunci că Domnul va trimite pentru tine pe acela pe

care-l aștepti, și sigur va fi un om credincios, serios și bun.

Dar dacă nu apare, nu insistă să-l cauți. Privește în jurul tău, nu mai există bolnavi, săraci, copii neajutorați, sau chiar niște vecini care au nevoie de sprijin? Te crezi de prisos? Pornește la lucru în slujba oamenilor. Întâi cei dragi, apoi sfera activității se poate lărgi mai mult.

Draga mea, te rog să nu crezi că ceea ce ți-am scris e doar un sfat la rece al unui bun teoretician. Am trăit și am simțit personal ce înseamnă să dorești să dăruiești cuiva iubirea și să fii respins. Singurul care nu ne dezamăgește este Prietenul nostru - Isus. El îți va dăruia tot ce dorești.

***

Pentru numărul următor:

De patru ani, de când am un mic magazin, modul în care sunt privit în comunitate s-a schimbat. Deși nu mi se spune, sunt făcut să cred că un creștin nu poate fi comerciant. Dar, când este nevoie de bani, toți privesc spre mine, ca și când aş avea câştiguri nelimitate.

Dacă, într-adevăr, frații mei consideră că un adventist nu poate fi comerciant, aş dori să-mi arate de ce. Dacă nu, să spună care le sunt cerințele față de un comerciant adventist?

Un cititor.

Recomandări privind participarea elevilor adventiști la orele de religie din școlile de stat

Fr. Beniamin Roșca, directorul pentru educație al uniunii, comunității, din partea comitetului uniunii, următoarele: Protocoalele în vigoare încheiate între culte, Secretariatul de stat pentru culte pe de o parte, și Ministerul Învățământului pe de altă parte, prevăd că religia este materie facultativă (deci elevii pot să participe la aceste ore sau nu, prin decizia părinților lor) și opțională (deci elevii care participă aleg potrivit cărui cult să urmeze ora de religie).

De aceea recomandăm:

Părinții care au copii școlari, ca și elevii care sunt membri ai bisericii, să decidă fie să nu participe la orele de religie, fie să participe la cursul organizat de biserica adventistă. Opțiunea formulată la începutul anului școlar devine obligatorie pentru întregul an: elevii care au optat și urmează orele de religie sunt obligați să o facă, iar școala trebuie să respecte opțiunea individuală.

Este important să se știe că protocoalele oficiale prevăd următoarele: (a) opțiunea trebuie exprimată numai în scris; (b) dacă decizia este de neparticipare, se va asigura elevilor un loc, în afara clasei, unde să fie în siguranță și să folosească eficient timpul.

Legea nu permite presiuni din partea nimănui, reprezentant al școlii sau al unui cult, pentru a frecventa orele de religie.

În cazul în care părinții adventiști hotărăsc ca elevul să participe la orele de religie, este necesar ca, prin pastor, să anunțe conferința, care va lua măsurile necesare desemnând pe cineva să predea, asigurând materialele necesare și păstrând legătura cu școala.

Alte precizări.

Ora de religie este considerată materie și devine obligatorie în

momentul manifestării opțiunii pentru un cult anume. Profesorul de religie este cadru didactic și membru al consiliului profesoral. Din acest motiv pare să fie un lucru pozitiv prezența profesorului adventist, îndeosebi în localitățile cu un număr mare de copii adventiști. Astfel el le va putea reprezenta interesele. Nu acceptați argumente nelegale sau cooptarea prin presiuni de orice natură la o altă oră de religie decât aceea pe care ați ales-o, dacă ați optat pozitiv.

Cereți respectarea convingerilor religioase ale tuturor și respectați-le pe ale altora. Nu disprețuiți pe cei care n-au o opțiune religioasă.

Religia nu se face cu profesorii existenți întâmplător în școală, ci cu acela recomandat de biserică pentru ale cărei ore ați optat și care este numit de Inspectoratul școlar.

În cazul în care învățătorul sau un profesor din școală predă ora de religie, găsiți termenii cei mai plăcuți pentru a nu opta să faceți ora de religie după o programă care nu este a bisericii solicitate de dv. Dacă constatați neajunsuri, respectați regula biblică: mai întâi vorbiți cu cel sau cei în cauză. Apoi cu învățătorul sau dirigintele și eventual cu superiorul profesorului de religie implicat. Dacă problema nu se rezolvă, apelați la conducerea școlii și anunțați despre situație pe pas-torul dv. El are datoria să vă sfătuiască și să vă ajute în rezolvarea problemei. Dacă îl depășește, va apela la forurile superioare.

Pentru orice alte detalii luați legătura cu responsabilul pentru educație al conferinței dv. și cu directorul departamentului educație al uniunii.

(continuare din pagina 2)

spiritualitate (mai 1994). O tensiune reală care există în gândirea noastră, și, inevitabil în relațiile noastre, a fost adusă în discuție. Așteptăm ... discuția!

Profesorii de la Institut au pus la lucru gândirea noastră, atât în subiecte fundamentale (vezi "Un miel junghiat la temelie lumii", ianuarie 1994), ca și în zone mai fierbinți, precum timpul revenirii Mântuitorului (februarie 1994) și reușita planului de mântuire (aprilie 1994). Nici subiectele biblice nu stârnesc dezbateri?

Iată un avertisment puternic și elocvent, pe care nu ne putem permite să nu-l luăm în seamă:

„Când adevărata viață spirituală scade, întotdeauna se manifestă tendința de a înceta înaintarea în cunoașterea adevărului. Oamenii se opresc, mulțumiți cu lumina deja primită din cuvântul lui Dumnezeu, și-i fac și pe ceilalți să nu cerceteze mai adânc Scripturile. Ei devin conservatori și caută să evite discuția.

Faptul că nu există nici o controversă sau agitație în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie privit ca o dovadă concludentă că el ține învățătura sănătoasă. Acesta este un motiv ca să ne temem că el nu poate face deosebire clară între adevăr și minciună. Când nu se ridică nici un fel de întrebări noi în urma investigării Scripturilor, când nu se stărnește nici o diferență de opinii care să ne determine să cercetăm Biblia pentru noi înșine, ca să ne asigurăm dacă avem adevărul, vor fi mulți acum - ca și în vechime - care se țin de tradiții și se închină la ceea ce nu cunosc.” (Counsels to Writers, pag. 39)

Nu cred că există vreun pericol mai mare decât acesta. Curierul doarește să-și facă datoria, ca așa ceva să nu se întâmple. Pagina a doua a revistei dorește reacții și răspunsuri, nu simple ecouri. Dacă scrisorile vor întârzia, pagina aceasta va rămâne albă, ca un aducător-amin-te incomod.

Propunere de căsătorie

În ziarul Douglas County News s-a publicat următoarea întâmplare: Un băiețel de 8 ani i-a propus unei fetițe mai mici, cu care se juca, să se căsătorească. Fetița l-a refuzat pe motiv că în familia ei numai rudele se căsătoresc. Atunci când băiatul a cerut o explicație, fetița i-a răspuns: „Dacă noi doi

am fi rude, ne-am putea căsători. În familia mea tata s-a căsătorit cu mama, bunicul cu bunica și toți unchi mei s-au căsătorit cu mătușile mele. Deci, vezi, noi nu ne putem căsători fiindcă nu suntem rude...”.

În mintea multora, *Evangelismul (E)* și *Lucrarea medicală (LM)* sau *Sănătatea (S)*, nu se pot căsători pentru că nu sunt rude. Deosebirea dintre ele sunt destul de diferită: *E* acționează în sfera spirituală, *LM (S)* în cea materială.

2. Legile care guvernează cele 2 lucrări sunt diferite: *E* lucrează cu legile morale, *LM (S)* cu cele naturale (fizice, biologice, biochimice). 3. Mijloacele sunt diferite: *E* folosește „Cuvântul“, *LM (S)* folosește tehnica medicală. 4. Personalul calificat este diferit: *E* este deservit de un corp de pastori și evangheliști, *LM (S)* este deservită de medici, cercetători, biologi, asistenți medicali. 5. Metodele sunt

Dr. Constantin Dinu

diferite: *E* are la bază credința, *LM (S)* are la bază experimentul științific. 6. Rezultatele sunt diferite: *E* aduce viața veșnică, *LM (S)* prelungește viața fizică.

E și *LM (S)*, în concluzie, se deosebesc atât de mult în sfera de activitate, legile care le guvernează, mijloacele de lucru, personalul calificat, metodele folosite și rezultatele obținute, încât putem spune că ele nu sunt rude. Dar, aceasta înseamnă că nu se pot căsători?

De fapt, pentru o căsătorie, condițiile în mare ar fi următoarele:

1. Cei doi nu trebuie să fie rude în sensul strict al cuvântului (relații de filiație - paternitate, pe de o parte și din fraternitate, pe de altă parte. 2. Cei doi trebuie să

aibă calități temperamentale complementare, nu identice. 3. Cei doi trebuie să aibă însă idealuri comune (morale, spirituale, intelectuale și sociale). 4. Cei doi trebuie să se iubească și să se curteze. 5. Cei doi trebuie să ia o decizie clară: propunerea de căsătorie. 6. Cei doi trebuie să obțină încuviințarea părinților. 7. Cei doi trebuie să facă o cununie civilă și religioasă (nunta). 8. Cei doi trebuie să trăiască îm-

preună (viața în comun cu toate bucuriile și necazurile ei).

Numai în felul acesta pot să apară rudele, adică roadele...

E și *LM (S)* satisfac mai multe din aceste condiții: nu au identitatea „genetică“ specifică rudelor de sânge, au calități complementare, au idealuri spirituale comune și au aprobarea Tatălui pentru căsătorie. Ce mai lipsește? Iubirea, curtenia, propunerea de căsătorie, nunta și viața împreună. Dacă 4 condiții sunt satisfăcute și 4 mai sunt de împlinit, înseamnă că suntem undeva la jumătatea drumului. Întrebările care se nasc acum sunt multiple și dificile:

Există o iubire reciprocă? Cine trebuie să facă curte? Cine trebuie să facă propunerea de căsătorie? Pe când nunta? Cum va arăta viața în comun? Al cui nume îl vor purta? Cine va fi susținătorul legal și financiar? Câte roade vor avea?

Pentru a putea da un răspuns la aceste întrebări, trebuie să analizăm situația în trecut, în prezent, dar și idealul.

Din timp în timp, adventiștii au încercat să unească în mod direct *LM* de *E*. Dar concepția generală a fost că lucrarea misionară a doctorului trebuie să fie limitată la ceea ce el poate să facă în spital sau în cabinetul medical și că pastorul este cel care trebuie să se specializeze în evanghelișmul public și personal în sensul oficial al cuvântului. Această concepție, din punct de vedere istoric, a făcut ca pastorii și medicii să meargă pe căi total diferite în privința pregătirii lor școlare și profesionale. Rezultatul a fost o diferență atât de mare în ceea ce privește educația, orientarea și practica încât s-au

ridicat niște bariere aproape imposibil de trecut în calea colaborării în eforturile de evanghelizare. Această despărțire n-a fost însă niciodată în intenția lui Dumnezeu pentru biserica Sa din ultimele zile. „Lucrarea misionară medicală veritabilă și lucrarea Evangheliei ... trebuie să se unească într-o legătură indisolubilă, așa cum mâna este legată de trup“ *Medical Ministry*, pag. 250. „Eu știu că o relație intimă trebuie să existe permanent între lucrarea misionară medicală și lucrarea evangheliei. Ele trebuie să fie unite într-o legătură sacră, devenind o singură lucrare și ele nu trebuie să mai fie despărțite (divorțate) niciodată“ *Counsels on Health*, pag. 528.

Dar „divorțul“, spun Leo van Dolson și Robert Spangler în cartea „Sănătos, fericit și sfânt“, s-a produs înainte ca majoritatea membrilor actuali ai bisericii să se fi născut (pag. 94). (În cele ce urmează, vom folosi în principal ca bibliografie captolele 4 și 5 din această carte).

În prezent însă se pune din nou accent pe o abordare combinată a lucrării misionare medicale. În ultimii ani unii au început să înțeleagă câte puțin din planul pe care Dumnezeu l-a avut în minte pentru biserica Sa. Cum a fost trecut cu vederea acest plan ani de zile, rămâne un mister. Este timpul însă pentru ca următoarele „cununii“ și „nunți“ să aibă loc.

1. Nunta extremelor: între cei care calcă în picioare principiile de sănătate, nu din ignoranță, ci dintr-o „uluitoare indiferență“ (*Testimonies*, vol. 3, pag. 487) sau cu un vădit caracter provocator pe de o parte, și grupul reformatorilor extremiști, dezbrăcați de tact, amabilitate și răbdare și dotați cu un zel necontrolabil și cu un spirit opac față de orice învățătură nouă.

2. Nunta doctrinelor: între reforma sanitară și solia ingerului al treilea care cuprinde neprihănirea prin credință și ultima avertizare,

inclusă în orice program scris de evanghelizare.

Timp de ani de zile, în programele noastre evanghelistice, a avut loc o curtare dar niciodată o căsătorie între solia sănătății și celelalte doctrine biblice. Din când în când am avut câte o lectură despre sănătate „agățată“ de predica de evanghelizare, de obicei la începutul programului. Dacă vreun doctor era disponibil pentru aceste „minute“ medicale, el era prezentat ca o atracție specială, dar niciodată ca o parte integrantă a programului propriu-zis. Mai mult însă: subiectul era în principal tutunul, alcoolul și cărnurile necurate...

A pune două lucruri laolaltă, nu înseamnă întotdeauna a obține un întreg. Gândiți-vă numai cum se face pâinea!...

3. Nunta persoanelor. Nu vă gândiți aici numai la cuplurile pastor-doctor care au întemeiat o familie și care probabil că înțeleg cel mai bine fenomenul unirii. Planul lui Dumnezeu este ca doctorul să fie un câștigător de suflete, ca și pastorul. *Medical Ministry*, pag. 50; *Counsels on Health*, pag. 336. La rândul său, pastorul trebuie să fie un instructor în domeniul sănătății, pregătit însă și pentru a putea administra tratamente simple în căminurile pe care le vizitează. Aceasta va demonstra compasiunea pe care o mărturisește față de sufletele oamenilor.

„Pastorii și medicii trebuie să lucreze în armonie și cu seriozitate pentru a salva sufletele pe care Satana le-a incurcat în plasele lui“ *Counsels on Health*, pag. 336.

Van Dolson și Spangler arată în concluzie:

„Unul dintre cele mai mari potențiale neexplorate în această denominațiune pentru câștigarea de suflete este echipa medic-pastor care lucrează pentru Dumnezeu, la care se adaugă misionarii medicali laici ca membri importanți ai echipei“. *op. cit.*, pag. 97-98.

Această echipă este soluția biblică pentru o evanghelizare rapidă și eficientă. Pastorul Pavel și

doctorul Luca sunt exemplul cel mai minunat despre ceea ce se poate întâmpla atunci când medicina se unește cu pastorația. Interesant de observat este faptul că în Filipii, Pavel a deschis drumul și „Luca a continuat lucrarea timp de câțiva ani, activând atât ca medic, cât și ca slujitor al Evangheliei. Competența sa medicală deschidea drumul pentru mesajul evangheliei spre inima oamenilor“. *Evangelism*, pag. 543, 544.

Gândiți-vă puțin la impactul acestei echipe evanghelistice în care Pavel și Luca erau pionii principali. Asia Mică s-a zguduit din toate încheieturile păgânismului ei. Macedonia (în Europa) a fost evanghelizată de aceeași echipă, iar cel care ne dă raportul despre circumstanțele debutului este însuși doctorul Luca în Fapte 16, 7-40 (vezi și *Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 211 original).

Pavel, Sila, Timotei și Luca. O echipă evanghelistică de talie internațională. „Nu-i de mirare, continuă van Dolson și Spangler, că oamenii se opreau, ascultau, se convingeau și se botezau. Nu-i de mirare că zidurile închisorilor se prăbușeau, spiritele rele erau alungate și miracolele lui Dumnezeu însoțeau această echipă pretutindenii. Această unitate și lucrare în echipă, care au caracterizat lucrarea misionară medicală în perioada bisericii apostolice, trebuie să fie restaurată și în biserica rămășiței. Pe măsură ce pastori, doctori, asistenți medicali, personalul medical auxiliar și laicii cooperează în această lucrare misionară medicală, frumusețea și dezvoltarea lucrării iubitoare a Domnului Hristos se vor vedea încă o dată în lumea noastră“ (*op. cit.*, pag. 99). Iar Ellen White conchide: „Cu cât planul Noului Testament este urmat mai îndeaproape, cu atât vor fi mai mari succesele care vor însoți eforturile depuse“. *Testimonies*, vol. 3, pag. 210.

Realitatea prezentă însă cere o abordare realistă: fără triumfalism și fără lozinci. Despărțirea care s-a

produs nu este o boală autolimitată care, ca și o viroză banală, să se vindece singură. În prezent există probleme de care ambii trebuie să fie conștienți și pe care ambii trebuie să încerce să le soluționeze. Iată cum delimitează van Dolson și Spangler câteva aspecte concrete ale acestor probleme.

Lipsa de încredere reciprocă este piedica principală în calea cooperării. Pastorația se teme că lucrarea medicală va prelua conducerea în biserică, iar sectorul medical se teme că va fi controlat sau chiar „manipulat“ de către pastori. Această temere poate fi identificată la diferite niveluri ale bisericii: de la biserică locală și până la eşaloanele cele mai înalte ale instituției.

Factorii care contribuie la subminarea încrederii reciproce sunt:

1. Lipsa de angajament personal față de idealurile spirituale. Doctorul se poate simți eliberat de chemarea la o lucrare spirituală. Pastorului îi poate lipsi angajamentul față de evanghelia sănătății sau poate manifesta o inconștientă între predicarea și practica sa în acest domeniu.

2. Tendința de a-l „folosi“ (manipula) pe celălalt într-o eventuală echipă. Pastorul poate căuta să profite într-un mod inacceptabil de relațiile doctorului în societate, de influența sa întinsă și de banii săi. Doctorul poate deveni prea conștient de influența sa financiară în biserică, dar care uneori nu este dublată de o investiție de timp, talent și energie ca un angajament personal față de idealurile și misiunea bisericii.

3. Abordarea diferită a situațiilor de viață. Doctorii au tendința de a fi tehnicieni, în timp ce pastorii au tendința de a fi filozofi... Doctorul este educat să gândească în mod exact și științific. Pastorul poate aborda într-un mod mai larg problemele. Doctorii sunt obișnuiți să ia decizii independente și relativ rapide. Pastorii trebuie să lucreze mai mult prin convingerea celorlalți, prin consensuri sau co-

mitete, ceea ce, adesea, cere mai mult timp.

4. Stiluri de viață diferite. În America de Nord, dar și în alte părți, doctorii care lucrează în sistemul privat nu au un salariu fix. Muncind mai mult, ei pot câștiga mai mult. Pastorii, în schimb, au un salariu fix. Adesea doctorii sunt mai înstăriți, ceea ce influențează într-un anumit sens relațiile interumane. Medicii se pare că se bucură de avantajele ambelor lumi: seculară (prin bogăție și poziție socială) și religioasă (prin slujbe în biserică). Pastorii însă trebuie să aleagă. Pe de altă parte, programul zilnic mai puțin structurat al pastorului îl poate face pe doctor să considere că pastorul duce o viață mult mai ușoară și mai puțin stresantă. Cu alte cuvinte, „pastorul a ales calea mai ușoară“.

5. Teama de a fi pus în umbră. Pastorul este probabil mai susceptibil față de aceasta decât doctorul. Acceptarea socială și prestigiul doctorului vin aproape în mod automat, în timp ce pentru un pastor adventist, poziția în societate este cel mult comună. Oamenii se adresează cu ușurință unui doctor pentru că simt nevoia după ajutorul lui. Puțini însă simt nevoia după ajutorul unui predicator. În afară de cununie, botez și... (dar atunci ei nu mai simt nimic). Medicul are o influență și acceptare socială care îl poate pune în umbră pe celălalt membru al echipei.

6. Pregătirea profesională. Doctorii și pastorii se mișcă în cercuri profesionale total izolate. Medicul a fost educat să țină pasul cu toate descoperirile științifice din domeniul său, ceea ce este valabil și pentru pastor. Aceasta presupune o îngustare tot mai mare a domeniului de studiu al medicului, cu avantajele și dezavantajele ei. Ceea ce se câștigă în profunzime, este contrabalansat de ceea ce se pierde în viziune. Pastorii au în schimb viziune întinsă, fiind capabili să sesizeze o multitudine de probleme, dar pe care, adesea, nu le analizează în profunzime.

Hotărât: medicii și pastorii nu sunt rude. Dar înseamnă aceasta că nu-și pot completa calitățile prin lucrul în echipă? Se pare că unul dintre punctele din care un pastor începe o apropiere este tocmai educația. Și în ultima vreme lucrul acesta a fost recunoscut. Conferința Generală a luat hotărârea ca în toate seminariile și institutele teologice adventiste să se predea un curs de „Evanghelia sănătății“, care cuprinde: 1. Bazele biblice și fiziologice ale sănătății. 2. Principiile unui stil sănătos de viață (programul NEW START). 3. Lucrarea misionară medicală (strategie și metode). 4. Programe de sănătate promovate de biserică adventistă (seminarii antistres, antifumat, de prevenire a cancerului și bolilor coronariene, de nutriție și clase de gătit, etc.). Pe de altă parte, medicii trebuie să se autoinstruiască în domeniul lucrării misionare medicale studiind și practicând principiile descrise în lucrări cum ar fi: „Divina vindecare“, „Dietă și hrană“, „Sfaturi pentru sănătate“, „Lucrarea medicală“, „Evangheliism“ și altele.

Ce altceva se mai poate face? Pe lângă soluțiile strategice care pornesc de la educație și se continuă cu aspecte practice legate de finanțare și programe concrete, există planul relațiilor interumane care poate fi cel mai mare obstacol sau cea mai mare trambulină pentru toate hotărârile bisericii la diferitele ei nivele de organizare. Invidia, mândria, spiritul acuzator și competiția pe de o parte sau inerția și pasivitatea, pe de altă parte, mențin prăpastia în interesul „Domnului abisului“.

Înțelegerea reciprocă, umilința, spiritul de sacrificiu și de echipă, precum și eforturile personale de adaptare și instruire vor duce la o cunoaștere mai bună, la încredere reciprocă, la dragoste și, de ce nu, în ultimă instanță, la căsătorie și apoi la roade multe, spre slava lui Dumnezeu (Ioan 15, 8).

Deci, face cineva o *propunere concretă de căsătorie*?